

ДІТЧ ЖУРНАЛ

2 2006

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
еп. Роман ДАНИЛЯК
о. Петро ГЕРИЛЮК-
КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга Лоза

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2006

Адреса редакції:
вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019
тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74
e-mail: gbook@mail.lviv.ua
gbook@lv.ukrtel.net
web: www.gbook.lviv.ua
Магазин: вул. Куліша, 22/3а, м. Львів, 79058
тел.: (0322) 72-69-72
Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора <i>Луїза Піккаррета</i> Годинник Страстей	2
2. Знаки і час <i>Віра Забеліна-Посікіра</i> Дбайте про серце	4
Рік без Папи	5
3. Двері у вічність <i>Васула Райден</i> Святий Дух обдаровує нас Своїми дарами	6
4. Василіянські святині <i>Володимир Гіцинський</i> Деревнянська чудотворна ікона Божої Матері ...	9
5. Розважання <i>о. Матео</i> Жертва Любові	10
6. Освячені в істині <i>Джанна Беретта Молла</i> – життя матері, дружини та лікаря	14
7. Серце за серце <i>Редакційна</i> Святий Жан Еудес	19
8. Бувальщина <i>Мар'ян Ковтко</i> Зцілення вірою	20
9. Повернення <i>Редакційна</i> Коли Ісус говорить про Свій прихід	22
10. Поетична сторінка <i>Галина Скірська</i> Золоте повітря храму...	25
11. На дорозі до Бога Великий героїзм маленької людини	26
12. Постаті Церкви <i>о.-д-р Іван Музичка</i> Владика Кир Іван Хома	27
13. Нам пишуть Листи читачів	30
14. Нові видання “Доброї книжки”	34

ГОДИННИК СТРАСТЕЙ

(П'ята Година. Від 9-ої до 10-ої вечора)

Перша година агонії в Гетсиманському саді

Мій засмучений Ісусе, наче електричний струм тягне мене у цей сад. Розумію, що Ти є тим сильним магнітом мого пораненого серця, який кличе мене, і я біжу, роздумуючи про те, чим є ці потяги любові, які я відчуваю у собі. Ах, може мій переслідуваний Ісус перебуває у такому важкому стані, що потребує мого товариства. І я миттю лечу.

Проте що це! Увійшовши до цього саду, я відчуваю жах. Темрява ночі, сильний холод, повільне коливання листя – ніби жалісні голоси, які проголошують кари, смуток і смерть моєму страждаючому Ісусові; постійне солодке блимання зір – наче плачучі очі, які уважно споглядають і звинувачують мене за мою невдячність. Я тремчу і навіпамацки йду, шукаючи Його, і кричу: “Ісусе, де Ти? Ти Сам мене кличеш, але чому ж тоді ховаєшся від мене? Чому ховаєшся?”

Усе навколо огорнуте страхом, жах і глибока тиша. Прислухаюсь і чую важке дихання – це Ісус. Утім, яка зловісна переміна! Це вже не той солодкий Ісус Євхаристійної Вечері, Обличчя якого променило надзвичайною і вражаючою красою, а засмучений таким смертельним смутком, який псує Його вроджену кра-

су. Він уже в агонії, і я почуваю себе стурбовано при думці, що вже більше не почую Його голосу, бо Він виглядає, як помираючий. Тому я обіймаю Його ноги, набираючись відваги, наближаюся до Його рук,

кладу свою руку Йому на чоло, щоби підтримати Його і впівголоса кличу: “Іусе, Іусе!” І мій голос наче вивів Його з забуття, Він подивився на мене і промовив: “Дитино, це ти? Я чекав тебе. Найбільший смуток, який спричинив те, що всі покинули Мене цілком; Я чекав на тебе, щоби зробити свідком Моїх терпінь й учасницею цієї Моєї гіркої чаші, яку Небесний Отець пошле Мені через ангела, щоби ти пила з неї разом зі Мною. Ми питимемо з неї разом, бо це не буде чаша потіхи, але великих терпінь, тому Я потребую, щоби якась люб-

ляча душа надпила з неї хоча б кілька крапель. Я покликав тебе для того, щоби ти прийняла це і розділила зі Мною Мої Муки, і пообіцяй, що не покинеш Мене на самоті тоді, коли всі відкинуть Мене цілком!”

“О так, мій стривожений Ісусе, будемо разом пити з чаші Твоїх терпінь, будемо разом терпіти Твої страждання, і я вже ніколи не покину Тебе!”

І стривожений Ісус, отримавши моє запевнення, впадає у смертельну агонію, переживає нечувані досі страждання, які собі навіть важко уявити. І я не можу стриматися, і, бажаючи співстраждати з Ним, урятувати Його, кажу Йому: “Скажи мені, чому Ти такий засмучений, зажурений і самотній у цьому саду і цієї ночі? Це – остання ніч твого життя на землі; кілька годин віддаляють Тебе від Страстей. Я сподівалася побачити тут бодай Твою Небесну Матусю, люблячу Магдалину, вірних апостолів, однак застала тільки Тебе, відданого на поталу смуткові, який спричиняє Тобі немилосердну Муку, не даючи до кінця померти. О моє Добро і моє Все, чому не відповідаєш мені? Скажи мені щось! Тобі, здається, бракує слів, таким великим є смуток, який пригнічує Тебе. О мій Ісусе, Твій погляд, сповнений світлом, але такий сумний і запит-

ливий, що, здається, наче Ти шукаєш помічі, Твоє бліде Обличчя, Твої губи знову палають любов'ю. Твоя Божественна Особа, яка тремтить від голови до п'ят, Твоє Серце, яке б'ється сильно-сильно – ці удари Серця шукають душі та спричиняють Тобі такий смуток, що, здається, Ти з хвилини на хвилину віддасиш духа, – кажуть мені, що відчуваєш Себе самотнім і тому бажаєш мого товариства.

Ось я, о Ісусе, разом з Тобою, цілком належу Тобі, але моє серце не може бачити, як Ти розпростерся на землі. Я беру Тебе на свої руки, притискаю до свого серця; прагну зауважити кожен твій важкий подих, кожен образ, яка очікує Тебе попереду, щоби полегшити всі Твої страждання, надолужити за них і бодай виявити Тобі своє співчуття.

Тоді, коли я тримаю Тебе у своїх обіймах, Твої страждання зростають. Відчуваю, моє Життя, як у Твоїх жилах тече вогонь, як горить Твоя Кров і прагне розірвати вени, щоби вирватись назовні. Скажи мені, Моя Любове, що з Тобою? Я не бачу ні слідів від ударів, ні терня, ні цвяхів, ні Хреста, але, поклавши свою голову на Твоє Серце, відчуваю, як гостре терня проколює Твою Голову, як немилосердні удари батогів торкаються кожної Твоєї клітини як усередині, так ззовні Твоєї Божественної Особи, а Твої руки паралізовані та зведені судомою гірше, ніж від цвяхів. Скажи мені, солодке

моє Добро, хто є той, що має таку велику владу навіть усередині Тебе, хто так Тебе мучить і спричиняє Тобі стільки смертей, завдає стільки мук?"

Ах, здається, ніби благословенний Ісус відчиняє Свої кволі, конаючі уста і відповідає мені: "Дитино Моя, хочеш знати, що мучить мене більше, ніж кати? Більше того, кати є ніщо в порівнянні з ним! Це – вічна Любов, яка, прагнучи перемогти у всьому, спричиняє цілій Моїй істоті такі невимовні страждання, які спричинять мені кати. Ах, дитино Моя, це Любов бере повністю гору наді Мною і в Мені; Любов є Моїм цвяхом, Любов є Моїм батогом, Любов є моїм терновим вінком, Любов є Моїм усім; Любов є моїм вічним стражданням, адже людське страждання є тимчасовим. О дитино Моя, ввійди в Моє Серце, ввійди і загубися у Моїй Любові, лише в Моїй Любові ти зрозумієш, скільки Я вистраждав, як сильно Я тебе полюбив, і тоді навчишся любити Мене і страждати тільки з любові!"

О мій Ісусе, тому, що Ти кличеш мене у Своє Серце, щоб показати, які страждання спричинила Тобі Любов, я входжу туди і входячи, бачу чуда Твоєї Любові, які коронують Твою Голову не терновими колючками, але колючками вогненними; які бичують Тебе не мотуззяними батогами, а вогненними, які розпинають Тебе не залізними цвяхами, а вогненними. Все навкруги є

вогнем, який проникає аж до кісток, перемінюючи Твою Найсвятішу Людську природу у вогонь, спричиняючи Тобі смертельні болі, більші від страстей, і готує купіль Любові для всіх тих душ, які забажають обмитися від будь-якої плями і набути гідність дітей Любові.

О неосяжна Любове, я відчуваю себе розгубленою перед таким безмежжям Любові й розумію, що для того, аби ввійти у Любов й досягнути її, я мала б бути самою любов'ю! О мій Ісусе, але я не є нею! Утім, якщо Ти прагнеш, щоби я Тобі товаришувала й увійшла в Тебе, прошу, вчини мене самою любов'ю.

Отож благаю Тебе коронувати мою голову і кожен мою думку короною Любові. Заклинаю Тебе, о Ісусе, бичувати бичем Любові мою душу, моє тіло, мої життєві сили і мої почуття, мої бажання – одним словом, нехай все буде збичоване і позначене Любов'ю. Вчини, о безмежна Любове, аби в мені не було нічого, чого б не торкнулася Любов.

О Ісусе, осердя Любові, благаю Тебе прибити мої руки і мої ноги цвяхами Любові, щоби мене цілковито розіп'яла Любов, щоб я стала Любов'ю, думала про Любов, зодягалася в Любов, живилася Любов'ю. Нехай Любов цілковито з'єднає мене з Тобою, щоби ніяка річ ні всередині мене, ні зовні, не наважилася відірвати мене від Любові, о Ісусе!

Луїза Піккаррета

СЛЬОЗИ МАРІЇ В УКРАЇНІ

Чи є у світі хоча б одна мати, що не плакала за своїми дітьми? І це бувають сльози радості, або сльози болю, терпіння або скорботи. І тільки добрі матері готують для Неба Святих громадян.

Як Мати Божа заохочує до Неба, так мати земська виховує для Неба. Пам'ятні слова св. Папи Пія IX, який запевняв: “Дайте мені багато святих, добрих матерів, а з їх поміччю я наверну цілий світ”. Як багато значать ці слова! Сила і любов Матері неперевершена – Вона могутніша за королів, армії, священників...

Богородиця перша взяла на себе всі терпіння, болі, рятуючи людство через смерть Свого Сина, але продовжує плакати через нашу безбожність, зневір'я і нікчемне життя. Незчисленна кількість

цих явищ: плачучі ікони, фігурки свідчать нам про це.

Матеріал про плачучу фігурку Матері Божої в с. Нижанковичі Самбірського району ми друкували на сторінках нашого журналу в січні 2005 року. Саме з того часу Пресвята Богородиця почала звіщати нам своє занепокоєння, коли сльози почали стікати з фігурки 5 січня 2005 року. Це тривало досить довго, особливо плакала Богородиця в день смерті Івана Павла II, 2 квітня 2005 року Божого. Періодично отримуємо нові свідчення про сльози на фігурці Матері Божої в с. Нижанковичі у храмі Пресвятої Трійці. Сльози з'явилися і 18 березня 2006 р. Про що хоче попередити нас Богородиця, яке нещастя закралось в наші родини, що так турбують і болять Ісусову Матір?

Дивіться і задумайтесь!

Плаче Свята Марія. Вона є матір'ю усіх нас, кожної людини і кожної долі.

Наближається травень, місяць Матері Божої. Кожна Мати – найбільший приятель БОГА, Неба, Церкви, народу. Застановімся, щоб ми могли іще з більшою любов'ю принести їй дарунок та гарну китицю молитов, щоби витерти її Святі сльози.

Віра Забеліна-Посікіра

Рік без Папи

Вшановуючи пам'ять Івана Павла II.

– Жив на землі Святий Отець...

Тепер живе на небі...

Минув лише рік, як перестало битися його серце.

– Людство відчуло це, і особливо наш український народ, бо всі ми віч-на віч відчували доброзичливість і Любов Петрового наслідника Івана Павла II під час візиту в Україну в 2001 році. Багато хто говорив про українське походження Святішого Отця по материнській лінії, багато хто дошукувався секрету його українського служіння. І Господь подарував нам ласку приймати Свого намісника на нашій українській землі. Слова його благословіння є і залишаться для нас вічним дороговказом у мирне і щасливе життя:

“Нехай Господь дасть тобі мир, український народе, бо ти з наполегливою і одностайною відданістю нарешті повернув собі Свободу і розпочав віднаходити своє істинне коріння та докладаєш великих зусиль, щоб стати на шлях реформ і дати всім можливість жити і сповідувати власну віру, власну культуру і власні переконання в рамках свободи та справедливості...”

Його повсякчасне гасло “Totus tuus” – “Увесь твій” і неосяжна Любов до Богородиці, склались в єдине Провидіння Боже, яке освітлювало все його земне життя, а нині освітлює Небесне. Він покликаний до вічної Любові, яка “все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить...” Наші молитви до тебе, Святий Отче, за Україну і Цілий Світ.

Присвячується Івану Павлу II

Жив на землі Святий Отець...

Тепер живе на Небі...

Життя Його – живий вінець

У Господа в потребі.

Слова Його – жива ріка,

У Господа – криниця,

Діла Його – жива стежа,

У Господа, як птиця,

Щоб рятувати грішний світ,

Всі відстані і далі, –

Жив на землі Святий Отець

Тепер у Вишній Славі,

Щоб поєднати усіх нас

У Вівтаря Любові.

Жив на землі Святий Отець –

Тепер у Божій Волі

Лікує стомлені серця

Він дотиком спасіння,

Бо праведна його душа

Із Божого проміння,

З Хреста, який підніс Любов

У Вічне Воскресіння.

Живи!.. Бо смерті ти не знав,

І нам даруй прозоріння!

Віра Забеліна-Посікіра

СВЯТИЙ ДУХ обдаровує нас СВОЇМИ ДАРАМИ

Це послання отримала Васула Райден з Неба 19.06.1995 року:

Васула: “Святий Дух обдаровує нас Своїми дарами, про які ми повинні просити”.

* * *

Ісус: “Мир нехай буде з тобою... Оглянь Мої Рани з любов’ю, породженою Моїм Святим Духом. Завжди шукай Мого Святого Духа. Піди і дізнайся!

Для збереження душі від будь-якої злої настанови і підлягання спокусам, проси Мого Святого Духа, Подателя Життя, щоб панував над тобою у святості. Проси, щоб допомагав тобі зростати в ласці й мудрості, щоб і тебе також не заманули блуди, які щораз більше поширюються у Моїй Церкві. Проси Мого Святого Духа Пізнання, щоб ти не піддалася зіпсуттю, якого зазнає Моє Слово, а щоб і ти прийшла до Нас пізнати Нас як Тричі Святих; а знаючи Нас, аби і ти пізнала в собі самій Наше Відображення, Наш Образ.

Я сказав “також і ти”, бо багато з тих, кого я підняв, ослабли і впали... Вони відкинули Мої святі заповіді, котрі Я їм довірив. Обманули Мене, бо піддалися своїм нахилам... Не поставили Мене на перше місце. На перше місце поставили свої справи, а не Мої.

Дар Мудрості

Проси Мого Святого Духа Мудрості про пошуки Мого Небесного Виноградного Куща, щоб твоя душа сумувала за його плодами. Прийди і благай Мого Святого Духа Мудрості, аби відвідав тебе у твоїй убогості та нужді. Він не втече, лише потрактує тебе як приятеля. Викраде тебе і Своїм непорочним впливом учинить, що твій дух звернеться лише до небесних речей, просячи Нас про те, що святе і незнищенне. Мій Святий Дух Мудрості покаже тобі Наше Царство: Царство побожності, збережене для праведників і святих.

Не будь такою, як ті, які щоденно зранюють Моє Серце і безперервно засмучують Мій Дух, стаючи постійними бунтівниками, безжалісними каїнами. Нехай твоє серце буде справедливим. Нехай Мій Дух Мудрості буде твоїм провідником і керівником, аби допровадити тебе до Нашої Церкви, яка була приготована від створення світу.

Дар Розуму чи Розуміння, а також дар Пізнання

Благай, а Мій Святий Дух Розуміння зійде на твою нищість, як сонце, яке світить, з променями оздоровлення, і – на твоїх очах – усі речі, котрі здавалися тобі затемненими і недоступними, стануть явними. У твоїй убогості Мій Дух Розуміння допровадить тебе до таємниці Божої

Діти Непорочної

Правди. Не дозволяй, аби Мій Дух був непідготовленим або збунтованим. Дозволь Йому просвітити твій розум, а напротивагу твоєї убогості Мій Святий Дух Розуміння стане всім, чого тобі бракує. Товариш і Приятель не заховає перед тобою жодної таємниці, лише вділить тобі такі повчання, які жодний розум не зрозуміє. Вони перевищують людський розум. Він допоможе тобі вникнути в те, що непроникливе і незнищенне, і досягнути глибини Бога.

Не будь більше таким, як ерудити і філософи вашого часу, які пояснюють свою філософію, базуючись на раціоналістичному духові. Тіло і кров не можуть об'явити того, що походить від Духа. Я можу жертвувати тобі Своє Царство, і Мій Дух може запровадити твої кроки до Мого Царства. Прийди отримати в спадок те, що триватиме вічно. Дозволь, аби Мій Дух Розуміння освітив Своїм Божественним Світлом твого духа і тіло. Дозволь Мені оживити твою душу дружніми стосунками, яких Ми прагнемо від тебе щодо Нас.

Сини та доньки, прийдіть до Нас у тиші, щоб отримати дари, які можемо вам жертвувати. Тричі святим є Наше Ім'я.

Не будь філософом, котрий покладається тільки на людський інтелект, бо тоді ти будеш сховищем для змії. Краще прийди до Нас і прийми Дари Духа, які в змозі преобразити твою душу в Наше Небо. Проси Нас серцем й отримаєш. Розпізнай Нас у Нашій Триєдиній Святості й будеш названий “Нашим дитям, яке належить Нам”. Учинимо твою душу живим віддзеркаленням Нашої Святості, видимий образ Невидимого, який притягує різні святі речі, які були проголошені для вашого спасіння від початку Часів.

Дар Ради

Послухай і зрозумій: чи бажаєш бути спорідненим зі святим Духом Ради і бути певним, що досягнеш Небо? Пізнай Нас у Нашій Триєдиній Святості, і піднесуть тебе Наші Ангели, щоб ти відкрив Того – Котрий – Є. Проси про пораду й отримаєш її, щоб чинити добро впродовж усіх днів життя. Царство вже приготовлене для тебе, бо ти поступаєш добре. Навчися відплачувати любов'ю за зло. Знаєш Заповіді й знаєш також, що на двох найбільших заповідях опирається цілий Закон і Пророки. Не мусиш бути багатим чи освіченим, щоб увійти до Мого Царства. Моє Царство дається вбогим у душі й тим, які волають: “Боже, уділи мені Свого милосердя, мені, грішникові!” Моє Царство призначене дітям, простим і покірним, які кликатимуть: “Отче!” Шукай Мене, Мене – Твого Господа. Я є Любов'ю. Шукайте Любові, ви, всі покірні цієї землі, які послухні Моїм Заповідям. Просіть Мого духа Ради учинити так, щоб ви запрагли досконалості, покори, вірності та доброти, аби ваші кроки не зводили вас, провадячи до творення зла.

Мій Святий Дух Ради дасть вам пізнати певним способом Свій Закон і уділить вам ради. Він скаже вам: “Нічого не зрівнюйте з Богом; служіть справі добра; приносьте потіху пригнобленим; нікого не зранюйте, лише любіться і допомагайте один одному. Не засмучуйте і не переслідуйте вдови, не будьте суворими щодо сироти. Практикуйте добро, і не будьте такими, як злочинці, які доводять свої душі до руйнування, нищачи Безборонних. Ніколи не бунтуйте

супроти вашого Бога, лише схилить голови і зігнєть коліна в Його Святій Присутності. Не замінійте ніколи Його Неустанної Жертви на ніщо, навіть на всі царства світу та їхній блиск”.

Будьте уважні до Його порад – вас огорне запах, і ваше щастя буде, як ріка, що розділяється на безліч струмочків й уділяє іншим поради, щоб вони шукали Царства Небесного і хвали Нашої Триєдиної Святості, яка може зодягнути вашого духа в Наше Сяйво тепер і навіки.

Дар Мужності

Чи я не маю сили охоронити? Одним словом благословляю і спасаю. Не спи більше, відкидаючи допомогу. Можу дати тобі Духа Міці. Його уділяю не лише Своїм ангелам, але й вам. Можу вчинити так, що голоситимеш Моє Слово і Мою тричі благословенну Традицію, використовуючи різні свої здібності завдяки потузі Мого Духа Міці. Благословенний ти, що отримаєш Мій Дар, бо завдяки Йому отримаєш силу для життя в послузі, вірі, праведності, радості та мирі. Не лежи більше, неначе у гробі, безсильний і переляканий.

Говорю тобі, не лякайся насмішок людей, ані їхньої зневаги. Нехай вони не вражають тебе. Міль поїсть їх, як одяг, бо з самого початку вони були поєднані з сатаною. Це Я буду твоєю Силою, і ніколи не йтимеш сама. Я і ти, ти і Я понесемо разом усі хрести, котрі призначені тобі для твого освячення. Мій Дух Міці може приодягти тебе в Мою Силу для давання ревного і відважного свідчення про Правду, Альфу та Омегу. Мій Дух Міці може допомогти тобі

подолати всякі перешкоди, які виникають на твоїй дорозі та заважають тобі досягнути Мене. У могутності Мого Духа будеш, як воїн, повний мужності та сили. Зміцнений Його могутністю, зміцниш Мою Святиню перед неприятелем і порушенням праведності. Засяєш, як сонце, в нашій Тричі Святій Присутності. Твої слова палатимуть, як вогонь і зброя. Твої пророцтва вдарять, як меч, котрий стинає і спасає царства світу аж до їхнього знищення. У силі Мого духа осягнути те, що недоступне, дійти до того, що недосяжне. Кожне з твоїх досягнень виявить Нашу красу в Нашій Триєдиній хвалі.

Неговоріть: “Де більше, де знайдемо достатньо міцї та сили, щоб величати Бога?” Мої Чуда містяться в Дусі, який – хоча Невидимий – проявляється, однак у Своїй діяльності є потужним. Хоча не можна до Нього доторкнутися, проте Він є навколо вас й у вас. Хто може осягнути спосіб, у який діє Мій Дух? Проси Мого духа Мужності, щоб уділив тобі Своєї променючої Сили для Моїх Справ і для Мене, а Я уділю тобі без обмежень достатню міцї, аби поєдналася зі св. Архангелом Михаїлом в битві вашого часу, і долала зло і блюзнірство, понівечення Мого Слова і бунт проти всього, що святе. Запрагни просити Мене про уділення тобі Духа Мужності, щоб ти був у змозі досягти рукою чашу, яку тобі жертвую.

Про це все ти повинна просити перед обличчям Моїх Святих і Нашої Тринітарної Святості. Тоді і ти матимеш витривалість у битві Великого Дня, щоб обороняти Правди і допровадити всіх до визнання Нас як Тричі святими, як Тих, Які становлять Одно в єдності істоти. Тоді запросимо всіх до входу в таємницю Правдивого Пізнання Нашої Триєдиної Святості, яка приодягає їх у ласку і красу, а також святкові шати, Наші найбагатші шати:

Божественність, яка променіє з Нас, провадячи їх до Життя Вічного; Сяйво, Тричі Святе, яке іскриться в їхніх душах і тілах, аби жили в Нас тепер і вічно, Правду і Любов для пізнання Правдивого Бога, Тричі Святого; Віру, перемогу над цілим світом, жниво Життя Вічного.

Васула Райден

(Продовження у наступному номері)

Діти Непорочної

ДЕРЕВНЯНСЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ

(Богородиця Страждальна, друга половина XVII ст.)

Деревнянська чудотворна ікона Божої Матері з 12 грудня 1990 року знаходиться у Львові – у василіянському храмі Св. Андрія.

Історія цієї ікони розпочинається у с. Деревня на Жовківщині. Перше чудотворне дійство за її посередництвом відбулося 1786 року. Одне бездітне подружжя з цього села довго молилося перед іконою Божої Матері, аби Господь дарував їм нащадків. І трапилося чудо. Жінка у віці 42 років народила хлопчика, але немовля було незрячим. Утім батьки не втрачали віри в Боже Милосердя. П'ять років побожне подружжя ревно благало Пресвятую Богородицю про зір для своєї єдиної дитини, щоденно відмовляючи вервички біля її ікони. На празник Успіння Богородиці згорьована мати,

з надією вдивляючись в образ, розповідала незрячому синові, якою доброю і милосердною є Пресвята Діва Марія. Аж тут дитя радісно вигукнуло: “Яка гарна Мати Божа!” Сталося чудо: хлопчина прозрів.

Утішені чудесним зіпленням своєї дитини, батьки вирішили, що не мають права тримати чудотворну ікону Божої Матері вдома і передали її Жовківській чернечій обителі Отців Василіян. Тоді ж, щоб віддячити Божій Матері за отримані ласки, це подружжя за свої кошти виготовило для ікони дерев'яні шати.

На Благовіщення, 1948 року, завдяки старанням ченця-василіянина Антонія Масюка цю чудотворну ікону та інші церковні атрибути із Жовківського монастиря, який ліквідувала радянська влада, перевезли до Крехова. Коли ж після закриття Крехівської чернечої обителі на Успіння Пресвятої Богородиці місцеві атеїсти спалювали ікони та різні церковні реліквії, саме о. Антонію знову судилося, згідно з Божим Провидінням, з вогню врятувати Деревнянську ікону Пресвятої Діви Марії.

Відтоді о. Антоній не розлучався з цією іконою Божої Матері, щоденно молячись до її чудотворного Образу. Саме на Благовіщення і завдяки його молитвам до Пресвятої Богородиці, Божа благодать зійшла з цієї Страждальної ікони на

важкохвору дівчину – дитину місцевого атеїста, яку лікарі вважали безнадійно хворою; дівчина одужала надприродним способом.

Отож ця чудотворна ікона перебувала в одному з будинків с. Малехова, де завдяки активній діяльності о. Антонія у 1965 – 1989 роках функціонували підпільний монастир ЧСВВ і підпільна василіянська семінарія. У 1990 році о. Антоній переніс цю ікону до львівського монастиря Св. Онуфрія, де він був першим ігуменом після його відродження. А 18 січня 1990 року ікону перенесли з келії о. Антонія до відновленої монастирської церкви Св. Онуфрія. Напередодні празника св. Андрія – 12 грудня того ж року – Деревнянську чудотворну ікону Матері Божої урочисто перенесли до львівського храму Св. Андрія, першим настоятелем якого був о. Антоній.

Святіший Отець Іван-Павло II під час своєї Архієрейської Св. Літургії у Львові 27 червня 2001 року коронував Деревнянську чудотворну ікону Матері Божої.

Сьогодні до цієї ікони Божої Матері горнуть тисячі побожних людей з молитвами-благаннями, молитвами-подяками за ласки, які сходять на всіх, хто з вірою і надією приходить до Неї.

Володимир Гіщинський

Діти Непорочної

ЖЕРТВА ЛЮБОВІ

(Закінчення. Початок у №1, 2006)

Навіть наша неміч нас освячує

“Найбільшим і найпрекраснішим ділом у твоєму житті, – говорить Ісус Христос, – є твоє освячення, котре **Я** доконую; а якщо ти Мене любитимеш, то зроблю тебе святою, незважаючи на твої недоліки”.

Наші проекти, навіть найкращі, дуже часто роздирають ту карту, на котрій бажав писати Цар!.. Творимо проекти на Його честь, а Він тимчасом має інші: це спричиняє Йому прикрість... Залишімо Його руку вільною! “Дозволь, щоб **Я** діяв, і не накреслюй дороги ні Мені, ні собі... **Я** є Дорогою! Якщо хочеш, щоб **Я** царював, то потрібно, щоб **Я** розпоряджався; буду наказувати за законом любові. Бажаєш, аби я розпоряджався твоїм життям? Хочеш, аби **Я** складав і змінював твої проекти?..” – “Так, Господи, не давай мені вибору: промов лише

слово... таке, яке бажаєш. Не дозволь, Ісусе, щоб сліпі забажали змінювати Твої наміри”.

Якось св. Тереза, розпочинаючи реколекції, постановила піддатися суворим умертвленням, проте захворіла і була вимушена занедбати свої прекрасні плани. Гарячка відняла у неї навіть здатність думати. Вона поскаржилася Спасителеві й отримала таку відповідь: “Ти сама собі приготувала волосяницю, а **Я** готую для тебе зовсім іншу. Ти забажала бичувати себе власною дисципліною, **Я** ж тимчасом Сам це вчиню: прийми волосяницю від Мене – гарячку і відміну твоїх планів”. Свята зрозуміла це, і благословила Учителя любові.

Нехай наші душі вміють віднайти в кожному терпінні покуту, накладену Ісусом. Без сумніву, що по-справжньому щасливими є ті душі, які постановили жити виключно правдою та вміють приймати з рук Ісуса найсуворішу і найбільш освячуючу покуту, уникаючи всяких згубних спокус.

Будьте уважні: якщо для того, щоби спастися, а насамперед, щоб стати святим, потрібна тілесна покута, якщо ніде не було і не буде святого, який не чинив би суворої покути, то як тоді пояснити, що дуже багато прекрасних душ, які мають досконалий намір і величезну ревність, позбавлені фізичної можливості носити волосяницю, бичувати, постити, спати на дошках...

Таких вибраних душ є дуже багато. Вони прагнуть виконати все, утім, з огляду на здоров'я, важливі обов'язки стану чи послуху не можуть і не повинні чинити таких умертвлень.

Невже Учитель уперше забув і, вимагаючи покути, не забезпечив би потрібними засобами? Чи це можливо, щоб Ісус давав накази літати, одночасно підтинаючи крила? Ніколи! Хіба не має інших умертвлень і покути, які насправді не входять у класичний список умертвлень, але доступні всім душам, покликаним до досконалості?

У цьому – суть справи! Нерозуміння цього запроваджує на бездоріжжя найкращі душі. Не бракує й інших способів покути, гостріших, ніж дисципліна та волосяниця. Усі названі умертвлення є прекрасними, святими та достойними похвали, однак їх породжує людська ініціатива. Проте знаю Того, хто має рамено – сильніше від св. Ієроніма, а серце – мужніше від св. Антонія Пустельника чи Петра з Алькантари: це – Ісус.

Фізичні чи моральні хвороби, які зісилає Спаситель для нашого освячення, завжди є найсвятішою покутою. Її становлять: хвороби, жалоба, нещастя, строга критика, суперечності, втрата багатства чи слави, обман, родинні негаразди, невдячність, убогість тощо.

Ці умертвлення завжди доступні тим, кому Спаситель їх посилає

Скільки є душ, які палають прагненням досконалості, однак не в змозі постити з огляду на слабе здоров'я, хвороби чи обов'язки стану. Очевидно, що не йдеться про байдужих чи світських людей, які за будь-яку ціну уникають терпіння, лише про тих, які прагнуть терпіти. Чи вони вільні від обов'язків покути? Чи ті, хто не в змозі умертвлюватися, приречені на те, щоб залишитися на низинах і не мати можливості піднятися до вершин? У жодному випадку! Нехай тільки приймуть у мирі й навіть з радістю хворобу чи іншу прикрість, зіслану їм мудрістю і любов'ю Спасителя. Нехай винагороджують Ісусові з вірою і покорою за різні прикросі й упокорення, котрі часто супроводжують хворобу. Нехай у всьому вбачають план Учителя, накреслений Його рукою, а коли все приймуть без опору, то, запевняю вас, вони стали великими покутниками, великими святими завдяки терпінням, які породжені Божою ініціативою.

Ця правда додає потіхи і сили прекрасним душам, однак дезорієнтованим, які не уявляють собі умертвлень без дисципліни і засмучуються тим, що ніби-то внаслідок хвороби вони не в змозі досягати вершин досконалості.

Такі душі є посеред хворих і нещасних. Їх є легіон, принаймні – більшість. Важка, болюча, часто невиліковна хвороба, яка упокорює, не вдовзі стане хвалебною, і вчинить так, що хворий буде справжнім Павлом, посідатиме тільки велику любов. Хіба хронічна хвороба не спричиняє терпінь й умертвлень суровіших, ніж життя першовідкривача? А матір чи замужня жінка з серцем, яке пробите сімома мечами моральних терпінь, до яких додається хрест – підірване здоров'я і брак засобів для утримання власної родини? Така жінка, якщо любить посправжньому, без жодної волосяниці буде в очах Царя мучеників святою, просто чудом ласки! Скільки прихованого, спокійного героїзму може міститися в серці жінки, яка любить Ісуса!

Зауважуєте, що ця наука є правдивою, хоча б своєю простотою, бо цілковито відповідає святій Євангелії.

Я переконаний, що вона наповнить святою радістю, бо розширяє горизонт думки і відразу дає силу і впевненість, що зуміємо здобути вершину, до якої нас кличе улюблений Учитель.

Учінся також переносити терпіння, завдані створіннями. Часто вони не відповідають нашим прагненням, це відбувається лише з допущу Божого. Зрештою, чи потрібно вимагати від інших, щоб були ангелами, коли ми самі не є ними? Хіба маємо право вимагати від інших крила, коли самі їх не маємо?

Навчимося терпіти самотність серця

Ми самі себе не розуміємо і боримося самі з собою. Відчуваємо себе опущеними, самотніми саме тоді, коли нам так потрібна допомога. Не тривожмося, бо Ісус також є з нами і в нас. Переносимо терпіння з любов'ю в душі покути! Коли Бог обирає душу для вічного щастя, тоді зі Свого милосердя зсилає на неї хрести і терпіння.

Коли б ми жили життям Ісуса, Його думками, Його волею, тоді б сказали про досвідчення, які опечалюють нас: “Усе, що бажаєш, Господи!”

У цьому дусі переносимо з любов'ю хрест бунтуючої чуттєвої натури. “Господи, хочу належати Тобі, хочу бути чистим і святим, проте мої пристрасті говорять мені щось інше”. Від такого хреста, власне, прагнув звільнитися св. Павло, проте Господь відповів йому: “Ні, тобі вистачить Моєї ласки”.

Однак, який це сором, яке це приниження залежати від таких пристрастей. “Чи думаєш, що, даючи тобі Своє Серце, хочу звільнити тебе від боротьби? Чи тільки для Мене бажаєш терня, а для себе квітів? Сину, наказую тебе за твої пристрасті, аби таким способом ти винагородив Мені”.

Переносім упокорення зі спокоєм, переносім терпіння з любов'ю в дусі покути. Ми самі були б не в змозі виконати сувору покуту, і саме тому Він Сам приходить нам на допомогу, зсилаючи нам хрести. Будемо колись благословити Його за це у вічності, бо переконаємося, що кожне терпіння було насінням небесної хвали.

Уміймо переносити родинні терпіння

Глянь, де ще вчора було життя, там сьогодні жалоба; в одну мить смерть розірвала узи, котрі – здавалося – триватимуть вічно. Смерть розриває, рве на шматки любляче серце. Чи запитуватимемо, чому існує біль? Чи Ісус повинен оберігати нас, якщо не оберіг Своєї Матері від болю?..

Як помиляються ті душі, які в терпінні вбачають насамперед бич помсти, а не пізнання, породжене милосердям, а навіть ласку чи Божі пестощі, насправді криваві й болісні, але пестощі.

Якщо вважаєш хрест насамперед ударами караючої Божої справедливості, то запитай у себе, який злочин поповнила Пресвята Діва, найтерплячіша з-посеред створінь?

Прикро, що стільки душ піддається цій оманливій думці! Свята Тереза стверджувала, що більшість молитов, які заносяться до Бога, могли б вміститися у таких словах: “Від хреста і терпіння визволи нас, Господи!”

Хіба ж тут може йти мова про святість? Охоче слухаємо науки про умиртвлення, захоплюємося покутою пустельників, часто повторюємо: “Мій Боже, люблю тебе!”, однак під час найменшого опору, прикрощів чи хвороби тремтимо і нічого не розуміємо... Не розуміємо ні краси, ні висоти християнського терпіння. Дозволяємо промовляти натури, яка бунтує, замість того, щоб кинути до стіп Розп'ятого Бога.

Стараймося через наше апостольство виховувати, особливо у родинях, посвячених Серцю Ісуса, міцні душі, діяльні серця, які би з відвагою цілковито прийняли науку любові з усім, що в ній є шляхетного і великого, тобто з терпінням, яке навіртає і променіє життям. Завзято борімося проти сучасного, надто м'якого, безбарвного, розпеченого виховання, проти виховання, яке вчить тремтіти перед терпінням.

Євангелія вчить зовсім іншого

Найкращі люди сьогодні збаламучені тим фатальним упередженням, і з жахом відпихають

від себе крапельку жовчі чи укол голки. У цій шкідливій школі виховується наша молодь, але ж життя, хочемо того, чи ні, готує нам запеклу боротьбу, особливо у світському середовищі. На щастя, є достатньо душ, які виховані у школі Божого Серця, які навіть посеред світу вміють повторювати за св. Терезою: “Або терпіти, або померти”. Ці загони постійно зростають.

Ще декілька слів про терпіння і покуту, які завдає життя.

Зводити покуту до чувань, довгих постів і фізичних умертвлень означає замикати її в дуже тісних межах і призначати зовсім невеликій горстці; проте право покути є обов’язковим для всіх без винятку.

Хто в змозі виконувати цю сувору практику, чинить добре; хто в змозі сповняти церковні приписи про піст, повинен їх дотримуватися з радістю і вдячністю. Також той, хто має можливість згідно з обов’язками свого стану і волею наставників учинити щось понад міру, поступить дуже шляхетно й отримає у сто разів більшу заплату. Однак лише у вісімдесяти випадках зі ста це не можна здійснити “з Волі Божої”; не говорю “на жаль”, а “з Волі Божої”, яка зісилає перешкоди, які унеможливають провадження суворого життя. Незважаючи на це, саме таким людям потрібно часто і ясно говорити про закон покути, аби з них променіло життя Боже. Однак, як повинні чинити покуту, коли перебувають у лікарні, пригноблені працею, вичерпані й, окрім цього, несуть тягар відповідальності за родину?

Як їм говорити про покуту? Отож говорімо їм про сувору покуту, наймилішу з усіх. Вона бо полягає в тому, щоб свої хрести приймати без нарікання, з вірою, спокоєм, без гіркоти, цілуючи з любов’ю долоню, яка їх зсилає.

Якщо б було по-іншому, то скільки осіб могли би сказати: “Коли б я був здоровим, то міг би чинити умертвлення, як святі; однак у зв’язку зі своїм станом здоров’я я мушу зректися умертвлень. Не маю достатньо здоров’я, щоб бути святим”.

І вони були б частково праві, бо замало говориться про те, що найбільшою і найпрекраснішою покутою є та, яку зісилає Провидіння. Яким щастям, особливим відкриттям для багатьох душ є наука, що хвороби, які переносять з вірою та любов’ю, вартують стільки, як усі інші умертвлення. Мова тут не йде про волосяницю, але про брак любові, яка б вчинила покуту солодкою і плідною. На світі є багато душ, приодягнених у волосяницю. Вони чинять покуту мимоволі, натомість святих й апостольських душ є дуже мало, хоча всім, навіть найкращим, бракує любові.

Апостоли Христового Серця, як же ви станете знаряддям Його хвали, коли не посідаєте любові Хреста?

Оце Учитель промовляє до вас, як до св. Марґарити Марії: “Візьми хрест, котрий тобі даю, і помісти його в серці своєму; тримай його перед очима і пести в обіймах почуттів своїх...”

“Пестити в обіймах Хрест – це стільки разів пригорнути його з любов’ю, скільки натрапиш на нього, як на найцінніший завдаток моєї любові”.

Отож не волочіть хреста за собою, а тримайте його в обіймах.

Навіть якщо ти боятимешся хреста, все одно натрапиш на нього – цього не уникнути, – але тоді не знайдеш на хресті Розп’ятого Бога. Якщо несеш хрест з любов’ю, то невдовзі Він Сам тебе понесе, і закривавлені Рамена Спасителя підтримають тебе. Хрест стане нерозривним вузлом поміж Його Серцем і твоїм. Таким способом будеш щасливим у терпінні.

... Ісус царює через Свій Хрест, котрий є засобом Його перемог. Не жадай іншої зброї. Носімо в своїх душах витиснуті стигми Христової Муки; будьмо з цієї невеличкої безстрашної горстки, яка супроводжувала Ісуса після ламання хліба.. аж до Голготи... Навіки збережімо у серцях цю потрібну нероздільну любов: **Любов до Євхаристії! Любов до душ! Любов до Хреста!**

о. Матео

Шановна редакціє журналу *Діти Непорочної!*

Пише до вас Вікторія Марко з м. Самбора, постійна читачка вашого чудового журналу. Вже давно жевріла в мене думка самій написати щось, любе моєму серцю, до вашого журналу. Тому звертаюся до вас з проханням опублікувати мою статтю. Сподіваюся, що, прочитавши її, багато жінок отримають полегшення у своїх материнських турботах. Буду дуже вдячна редакції за публікацію. Слава Ісусу Христу!

ДЖАННА БЕРЕТТА МОЛЛА – ЖИТТЯ МАТЕРІ, ДРУЖИНИ ТА ЛІКАРЯ

Джанна Молла

У енцикліці “*Evangelium vitae*” Іван Павло II пише: “Життя людині дав Бог, воно є Його даром, Його образом і віддзеркаленням, частиною Його животворного віддиху. Тому Бог – єдиний Господар цього життя: людина не може ним порядкувати. Бог сам нагадує про це Ноею після потопу: “Від кожної людини вимагатиму за життя людини” (Бут. 9, 5). ”

Цю пошану і любов до людського життя, як дару Божого, – через ціле своє життя пронесла

італійка Джанна Беретта Молла – матір, дружина і лікар. 16 травня 2004 року, через 42 роки після того, як вона віддала своє життя за життя дитини, Папа Іван Павло II причислив бл. Джанну до лона святих. В Євангелії від Івана сказано: “Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає” (Ів. 15, 13). Проте існує особливий спосіб виявлення цієї любові – це любов матері до ще ненародженої дитини, коли вона ціною свого життя дарує життя дитині, яку має народити.

Джанна була звичайною жінкою нашого часу, любила свого чоловіка, дітей і свою роботу лікаря. Проте було в ній щось особливе: це – велика любов до Бога і до ближнього. Джанна писала: “Часто жаліються, що Бог дуже далеко. Проте він зовсім близько – Він у кожній людині”.

Джанна народилася 4 жовтня 1922 року в багатодітній сім’ї Марії і Альберто де Мікелі. Була десятою із тринадцяти дітей. Батьки були глибоко віруючими людьми і прагнули

виховати дітей так, щоби в майбутньому вони принесли багато користі людям. Саме батьки стали першими пастирями і вчителями своїх дітей. Батьки Джанни намагались щодня приймати участь у Святій Літургії, адже Пресвята Євхаристія була центром їхнього життя, в Ній вони черпали свої сили і любов до ближніх. Перед сном ціла сім’я молилась на вервиці. І тому не випадково двоє синів і дві доньки стали лікарями, троє дітей – інженерами, двоє синів – священиками, а одна дочка – монахинею. Дух християнської любові в сім’ї сприяв тому, що вже в п’ять з половиною років Вона приступила до Першого Причастя. Цього радісного і величного дня Джанна вперше прийняла Ісуса у своє маленьке серце і вже не розлучалась з Ним ніколи. Відтоді вона щоденно ходила на Службу Божу зі своєю матір’ю. Пресвята Євхаристія стала для неї насущним хлібом на все життя.

Джанна почала проводити заняття в молодіжній групі 1940 року, постійно роздумуючи над

тим, як потрібно молитися для того, щоб привести інших людей до віри, яку вона сприймала як Божий Дар. Сильно вплинув на духовне зростання Джанни церковний рух “Католицька Дія”, який їй запропонували очолити. У роботі з молоддю Джанна постійно наголошувала на важливості відвідування Святої Літургії, на поклонінні Святим Дарам і почитанні Пресвятої Богородиці. В її щоденнику записана така молитва:

“Маріє, я цілком віддаю себе в Твої материнські руки і ввіряю себе Тобі. Я вірю, що досягну всього, про що Тебе прошу. Я вірю Тобі, тому що Ти – моя улюблена Мати. Я ввіряю себе Тобі, тому що Ти – Матір Ісуса. З цієї вірою я віддаюся Тобі, бо знаю, що досягну всього. З цієї вірою в серці я визнаю Тебе як свою Матір і Надію. Я цілком і повністю віддаюся Тобі й прошу Тебе подумати про те, що я – Твоя, я належу Тобі, а Ти, добра і любляча Мати, оберігай і охороняй мене в кожную хвилину мого життя і стань моєю Заступницею перед Твоїм Сином Ісусом. Амінь”.

Джанна відвідувала народну школу в Бергамо, пізніше закінчила підготовчі курси до гімназії в ліцеї “Паоло Сарпі”. Свою освіту продовжила в гімназії Сестер монастиря Святої Доротеї, де вона, п’ятнадцятирічна дівчина, остаточно скріпилась у вірі, сказала Богові своє “Так”. Вона багато молилась і просила Ісуса, щоб допоміг їй пізнати Його волю: “Ісусе, я обіцяю Тобі прийняти все, що

мені назначено. Дозволь мені пізнати Твою волю!” (з щоденника Джанни).

Своє навчання Джанна закінчила 30 листопада 1949 року. Вона успішно захистила дисертацію й одержала ступінь доктора медицини. Йдучи за покликом свого серця – допомагати хворим і потребуючим, лікувати їх, – Джанна не зупинилася на досягнутому, а здобула додаткову освіту й 1949 року стала педіатром. Протягом усіх років навчання вона палала бажанням служити людям на межі своїх сил, використовуючи всі знання і вміння, які отримала від Бога і набула своєю працею. Урешті-решт, її бажання здійснилося. Вона вважала свою професію покликанням. З 1950 року до своєї ранньої смерті Джанна працювала лікарем, вона лікувала не лише медикаментами, а й усмішкою, теплим словом і своєю життєрадісністю. Вона цілком безкорисливо лікувала дітей, які відвідували яслі й дитячий садок в Понте Нуово. Вона швидко завойовувала симпатію як маленьких, так і дорослих пацієнтів. З особливою теплотою ставилася до людей похилого віку, бідних і дітей. Вона вміла зрозуміти і проникнутися проблемами вагітних жінок, дуже часто їй вдавалося відмовити їх від абортів, зарядивши своєю радістю очікування дитини як дару Божого.

Уперше вона зустрілася з майбутнім чоловіком 1954 року, в день Непорочного Зачаття

Діви Марії. Новий священник у Месеро скликав гостей, щоб відзначити своє призначення. Там Джанна і познайомилася з інженером П’єтро Моллою, якому належала велика фабрика. У листі до Джанни п. Молла писав: “Я ще раніше чув, що ти – незвичайна жінка, і я знав, що час від часу тебе скеровують у Месеро проводити заняття в молодіжних групах. Я знав, як тебе любили і цінували твої хворі, а особливо молоді матері та старші люди з їхніми довготривалими хворобами, котрим так потрібна була твоя безперервна турбота, терпіння і любов. І ще всі навколо знали, скільки добра ти принесла, пояснюючи значення Євангелії молодим матерям і вагітним жінкам, які ділилися з тобою своїми проблемами і труднощами”.

Центром їхнього сімейного життя був Господь. Повернувшись зі шлюбної подорожі, вони посвятили сім’ю Пресвятому Серцю Ісуса. Подружжя вирішило щодня спільно відмовляти вервицю. Займаючи високу посаду, П’єтро завжди підтримував Джанну в її роботі й побудував нове, просторіше приміщення для хворих, в якому Джанна вела прийоми.

15 липня 1959 року Господь обдарував Джанну і П’єтро третьою дитиною. Цю вагітність Джанна перенесла дуже важко. Своїх дітей Джанна посвятила Божій Матері. Четверта вагітність стала для Джанни останнім великим

випробуванням. На другому місяці вагітності виявили велику пухлину на матці, яка швидко збільшувалась і заважала росту дитини. Лікарі запропонували Джанні три варіанти:

1. Видалення пухлини разом з маткою. У такому випадку мати буде врятована, однак не зможе мати вже дітей, а дитина загине.

2. Видалення пухлини з перериванням вагітності, але зі збереженням матки. Тоді Джанна зможе мати ще дітей, однак, як і в першому випадку, для неї це означатиме вбивство її дитини!

3. Третій варіант полягав у тому, щоби видалити лише пухлину. У цьому випадку свіжий післяопераційний шов на матці при рості плода міг легко розійтись і це спричинило б загибель і матері, і дитини.

Без вагань Джанна вибрала третій варіант. Перед операцією вона постійно твердила лікарям: “Якщо трапиться так, що потрібно буде вибирати між мною і дитиною, у вас не повинно бути найменшого сумніву. Я наполягаю, щоби ви спасли дитину!” Джанна, як хірург і педіатр, прекрасно уявляла всю ситуацію. На другому місяці вагітності їй зробили операцію. Наступні 7 місяців були для Джанни місяцями страшного болю і духовних мук. Їй давали менше 10%, що вона виживе, а їй було лише 39 років. Джанна усвідомлювала це, як і те, що покидає чоловіка і трьох або чотирьох маленьких

дітей. Це вимагало від неї великої мужності. Однак для Джанни “хрест і терпіння – це найвірніша, коротка і заслужена дорога до неба” (Св. Джанна).

День пологів припав на пасхальні свята. Прощаючись із подружками, Джанна сказала: “Я

Джанна Молла з дітьми

лягаю в лікарню, і не впевнена, що ми з вами ще побачимося. Пологи будуть важкими. Можливо, вдасться спасти лише одного з нас, але я хочу, щоб моя дитина жила! Моліться за мене, мені страшно. Моліться, щоб я цілком віддалася Божій волі”. У Страсну П’ятницю, 20 квітня 1962 року, Джанна поступила в пологовий будинок. Пологи були довгими і супроводжувалися жахливими болями. У Страсну Суботу об 11 годині народилась здорова дівчинка, яку назвали Джанна Емануела, в честь її відважної матері. Після пологів почалися страшні болі, які тривали до недільного ранку. Протягом цих годин страшного терпіння

Джанна намагалася уподібнитись Розп’ятому Христові. О 8 годині ранку, в присутності чоловіка, двох братів і сестри, Джанна відійшла у вічність. Для цілої сім’ї це стало великою трагедією. Однак з часом чоловік Джанни, побачивши, що життя його дружини стає прикладом для все більшої кількості людей, зрозумів, що Бог вибрав її для більшого покликання, ніж бути просто матір’ю в сім’ї. Отож, сповнилися слова, які Джанна якось сказала своїй подрузі, коли ще керувала молодіжною організацією: “Якщо б нам довелося померти в боротьбі за своє покликання, то це було би найкращою миттю в нашому житті”.

Джанна Беретта Молла була звичайною жінкою, матір’ю і лікарем. Усе своє життя вона йшла за покликом серця. В її серці жив Ісус, Якого вона постійно вітала і приймала у Пресвятій Тайні Євхаристії. Він для неї був Дорогою, Правдою і Життям. “Я прийняла тверде рішення – все робити з любові до Ісуса. Усе, що я зробила, і всі терпіння, які я перетерпіла, були заради Нього” (св. Джанна).

Канонізація Джанни Беретти Молли – абсолютно свідомий крок Івана Павла II, який бажав явити світу величезну любов матері й показати, як повинна ставитися мати-християнка до своєї ще ненародженої дитини. Свята Джанна стала прикладом для матерів, дружин і лікарів нашого часу.

*За матеріалами
Вікторії Марко*

Діти Непорочної

Святий ЖАН ЕУДЕС

Жан Еудес народився 14 листопада 1601 року в Рі, неподалік Аргентана, у Західній Франції. У дванадцятирічному віці склав шлюб чистоти і вже відтоді ревно віддавався молитві та умертвленню. Після закінчення колегіуму ОО. Єзуїтів вступив до відомої конгрегації “Oratorium”, заснованої о. П'єром де Брюлле. Ставши священником, о. де Брюлле подвоїв покутні практики, бо вважав, що не може наблизитися до престолу, не завдавши собі якогось умертвлення.

Під час чуми, яка охопила його рідні краї, о. Жан, ризикуючи своїм життям, відвідував найнебезпечніші місця, підтримуючи у слабких надію. Після того, як епідемія чуми щезла, о. Еудес провадив там місії, які тривали декілька тижнів. Невдовзі після смерті о. де Брюлле, через непорозуміння з керівництвом “Oratorium”, о. Жан покидає цей заклад і 1643 року засновує Конгрегацію Ісуса та Марії, щоб закладати і провадити духовні семінарії, голосити місії по парафіях і розповсюджувати культ Найсвятішого Серця Ісуса та Марії.

Пізніше священників цієї конгрегації в народі назвали еудистами. Отець Жан Еудес мав свою оригінальну дорогу до святості. Насамперед, він почитав Серце Марії. Пізніше був опанований досить важкою для розуміння ідеєю про єдність Сердця Ісуса та Марії. 1660 року о. Жан розпочав будівництво нового храму в Парижі для почитання Найсвятіших Сердця Ісуса і Марії. Звичайно, будова ця додала отцю багато клопотів та протестів з боку янсеністів. Через звинувачення в ересі, король наказав о. Жану покинути Париж. Однак св. Жан Еудес не відмовився від своїх переконань. З часом він був змушений розрізнити ці Два Серця. Саме тоді в його серці викристалізувалося набоженство до Найсвятішого Ісусового Серця. У цей час священник засновує братство Серця Ісуса, яке невдовзі сильно вплинуло на розповсюдження цього набоженства. Св. Жан Еудес написав літургійні тексти до Служби Божої і до офіціуму про Найсвятіше Серце Ісуса. Папа Римський Лев XIII дав дозвіл на них, і вони донині залишилися незмінними.

Св. Жан Еудес наголошував, що набоженство до Серця Марії було добрим приготуванням до встановлення свята Найсвятішого Серця Ісуса. Яке ж Серце може бути достойніше почитання, подиву та любові, ніж Серце Бога-Людини.

Серце Ісуса для о. Еудеса є не лише символом любові, але й внутрішнім життям Христа. Великою заслугою о. Еудеса було те, що він розпочав публічно відправляти набоженство до Найсвятішого Серця Ісуса в храмах ще задовго до його офіційного визнання Церквою. Останні роки свого життя о. Еудес важко хворів, але все сприймав мужньо й терпеливо. З братами ні про що інше не розмовляв, як тільки про свою негідність та радощі Неба. Він помер 18 серпня 1680 року о третій годині дня. Папа Пій XI проголосив о. Жана Еудеса святим 1925 року.

Редакційна

ЗЦІЛЕННЯ ВІРОЮ

Літо котилося до осені, гублячи лагідні серпневі дні. Де-не-де вже почало жовтіти листя. В ласкавих променях призахідного сонця надійшливо дзижчали мухи, відчуваючи свій близький кінець. Через відкрите віконце доносився чийсь стогін.

– Іване... Іване... Ходи-но сюди, – долинув голос з кімнати.

– Ну, що тобі? – зайшовши в кімнату до хворої жінки, сердито спитав він.

– Учора в мене була сусідка і розповіла, що в одній місцині, у невеличкому потічку, з'явився образ Божої Матері. Він утворюється з піщинок і має чіткі обриси Богоматері. Люди беруть цю воду, обмиваються нею, а деякі й п'ють та стають здоровими, – з трудом говорила знесилена хворобою жінка.

Стільки було лікарів, стільки спожила ліків, та все марно: ніщо не допомогло. Її чоловік мусить за нею доглядати, а тут – ще й господарка на його шії і всі хатні роботи. Лише одна в неї була розрада: цілими днями читає молитвеник.

– Піди, принеси мені цієї води, може це допоможе мені, і я одужаю, – просила вона.

– Та це ж далеко звідси, – спробував він відмовитися.

– Знаю, знаю що далеко, але це – моя остання надія, – тремтячим голосом благала вона.

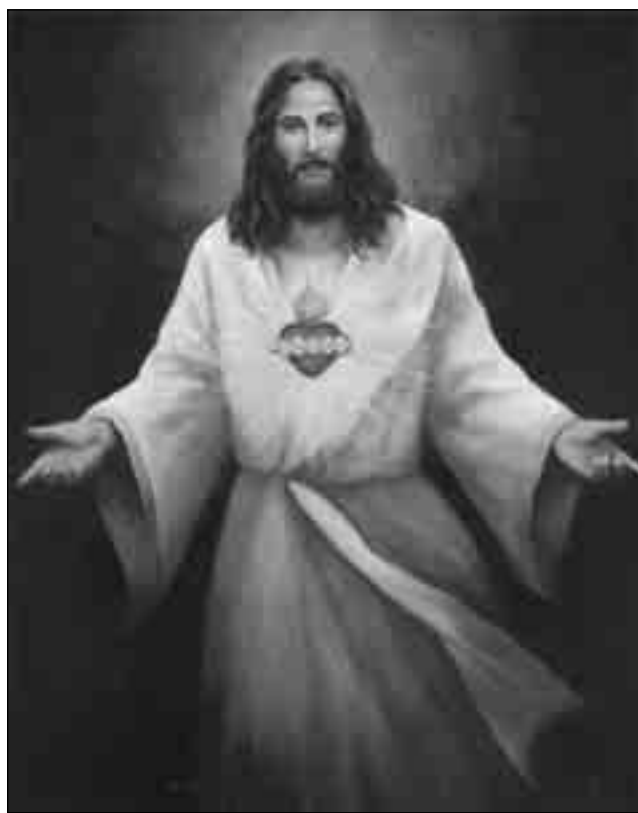
– Ну, гаразд, хай буде по-твоєму! – згодився він. – А хто ж буде доглядати за тобою?

– Сусідка погодилась, – коротко відповіла і поманила його пальцем.

– На, прочитай молитву за щасливу подорож, – і простягла йому молитвеник.

– "... Ангеле Божий, хоронителю мій! Тобі Боже Провидіння поручило мене. Просвічуї, стережи й веди мене. Амінь," – закінчив він.

Ранком наступного дня Іван з клунком за плечима вирушив у дорогу. Погода була гарна, йшлося добре. Через деякий час вирішив перепочити. Невеличкий лісок з соснами та столітніми дубами, так і манив його. Сів під кремезним дубом, спершись спиною до стовбура. Іван, в блаженній насолоді, замріявся. Очі самі заплющувались.

Невідомо, скільки пройшло часу, коли дивиться навпроти нього сидить якийсь старець. В потертому плащі, на голові – капелюх, довга сива борода. Усе вказувало на те, що це – подорожній. Іван довго дивився на нього і не міг вимовити й слова. Тоді старець заговорив, спитав, куди і за чим він йде. Той коротко розповів, що його вислала жінка, яка довго хворіє, по священну воду.

– А де я її візьму, я навіть не знаю, куди мені йти, – в розпачі промовив Іван й опустив голову.

– Тобі не треба нікуди йти! – почув він у відповідь. – Вода біля тебе.

Іван озирнувся. Ніде немає й натяку на якусь там воду: ні ставка, ні потічка. Ніби вгадавши його думки, подорожній промовив:

– А ти копай, де сидиш, біля цього дуба.

– Він жартує, глузує з мене? – подумав Іван.

– Копай, копай! – наказав старець, і простягнув йому щось подібне на лопатку.

Той, не замислюючись, почав одразу копати. Через декілька секунд – от диво! – земля стала

вологою. Копнувши ще декілька разів, Іван побачив, як появилася якась рідина. Подорожній подав йому невелику трубочку з очерету. Іван встромив її у мокрий пісок. От дивина! З трубочки почала крапати рідина. Іван хутко витяг з торбини пляшечку і підніс її до очеретини. Крапля за краплею – і посудина наповнилася. Подорожній лишень загадково усміхався.

– А ти, бач, не вірив!

Іван так був зайнятий збором життєдайних крапель, що й не отямився, як пляшечка була вже майже повною. І тут спливали йому на думку слова одного з апостолів: “... Господи, поможи моєму невірству!”

– А тепер йди додому, і дай напитися цієї води – води життя – своїй дружині, але не відкривай пляшки, поки не ступиш на подвір’я.

Іван з радістю закоркував пляшку. Хотів, було, подякувати цьому чоловікові за чудесну допомогу, та коли підняв очі – його й слід пропав.

– Дякую тобі, Всемогутній Боже! Щасливої тобі земної дороги! – він радісно гукав в нікуди. – Дякую тобі, незнайомцю, що ти мені допоміг!

Озирнувся: ні ямочки, ні трубочки вже ніде не було видно.

– Чудеса, та й годі! – дивувався він.

Отож, коли глянув, що в пляшечці повнісінько води, щиро зрадів. Потряс нею – вона захиталася. Значить, це – не сон! Подякувавши ще раз Богові і Ангелові-Хоронителю, він вскочив на ноги і подався назад додому. От добре, що я так швидко впорався з цим дорученням, а то завтра – Преображення Господа нашого Ісуса Христа (в народі його називають – Спаса). Він так любив це свято. Ще змалку завжди ходив з мамою на відпуст. Там було багато людей. Статечні господарі пропонували дариліта: яблука, груші, сливи... Народні умільці виставляли усілякі дитячі забавки. Одне слово, було дуже цікаво і весело.

... Іван поспішав. Ось уже видніється рідне село. З цікавості хотів, було, переконавшись, чи це справді вода, чи ні. Витягнув корок і вплив декілька крапель на долоню. “Ніби вода!” – подумав. З радості чи то забув закрити пляшку, чи то забув пересторогу, яку одержав від подорожнього, засунув її назад у торбину. І коли ступив на подвір’я і витягнув пляшечку, то ледь не зомлів: води в посудині не було!

– Ой горе! Що я тепер вдію! – докоряли його думки.

Цей шум почула його жінка.

– То ти, Іване?

– Так, так, я! – гукнув у відповідь, ніяковіючи.

– Воду приніс?

– Приніс, приніс!

– То давай її сюди!

– Хвилиночку почекай. Хай я помію руки й лице з дороги!

Він швиденько зачерпнув води з криниці, налив у пляшку, закрив корком, щоб вона, бува, знову не вилилася, і пішов до хати.

Змучена хворобою жінка зраділа, її обличчя просвітліло. Вона втішилася, її чоловік повернувся так швидко. Плутаючи слова, відповідав якось невпевнено, що він старався, як міг, аби чимскоріше прийти додому.

Жінка тремтячими руками взяла пляшечку в руки.

– То це – вода з того самого джерела, де з’явилася Божа Матір? – запитала вона у нього.

Іван затремтів. Головне, щоб не здогадалась, звідки вона, і повірила йому.

– Так, так! Звичайно, з того самого джерела, де з’явилося чудо! – відповів скоромовкою і вийшов.

Через деякий час знову почув її голос.

– Іване, Іване! А йди-но сюди!

Він насторожився, але зайшов до кімнати. І коли переступив поріг, то ледь не втратив свідомості. Його жінка сиділа на ліжку, звисивши ноги.

– Я хочу їсти! – дійшло до нього. – Йди, приготуй мені щось поїсти.

Іван стояв з відкритим ротом і не знав, що й відповісти.

– Йди, йди! Чого дивишся!

– Ага... добре... – тільки спромігся видавити він із себе, і пішов варити обід.

Вона тим часом почала розчісувати своє волосся, яке довгий час не розчісувала.

А Іван, наче очманілий, думав, що ж все-таки трапилося? Чи звичайна вода з криниці спасла її, чи, може, її велика віра? І знову зринули йому на думку слова зі Святого Письма: “І все, чого проситимете в молитві з вірою, одержите”.

Мар’ян Ковтко

КОЛИ ІСУС ГОВОРИТЬ ПРО СВІЙ ПРИХІД

Ще під час Свого земного життя на землі Ісус Христос неодноразово говорив апостолам про Свій другий прихід на Землю. Тексти Святого письма, в яких про це йдеться, допускають дві різні інтерпретації:

1) Ісус повернеться завершити людську історію і здійснити суд над людством.

2) Ісус повернеться насамперед встановити час Миру і Царство Боже на землі (не так, як наївно і матеріально представляють це собі свідки Єгови, лише духовно). Цей прихід мав би бути особливою інтервенцією, такою, як останнє об'явлення Воскреслого. Опісля Ісус повернеться на останній суд.

З цих двох можливих інтерпретацій Католицька Церква завжди надавала перевагу першій, зважаючи на те, що есхатологія (кінець часів) звершиться в одному часі. Однак, це ніколи не становило догмату, і від якогось часу багато схиляється до переконання про подвійне пришествя Ісуса: насамперед – як Царя, Який започатковує еру Миру, а потім – як Судді наприкінці світу.

Три тексти у Новому Завіті вияснюють нам, що якщо Господь Ісус прийде несподівано, як багато про це говорив, то можна буде відгадати близькість цього пришествия, не знаючи точної дати:

“Погляньте на смоковницю і всякі (інші) дерева. Коли вони розпускаються вже, ви, дивлячись, розумієте самі від себе, що вже близько літо. Отак і ви, коли побачите, що це збувається, знайте, що Царство Боже близько” (Лк. 21, 29).

“Від смоковниці навчіться притчі: Коли віття її стає м'яким і опускає листя, знайте, що близько є літо. Так і ви, коли побачите, що це здійснюється, знайте, що – близько, під дверима!.. Про день же той чи годину – ніхто не знає: ні ангели на небі, ані Син, – тільки Отець” (Мк. 13, 28-32; див. Ді. 1, 7).

Що Ісус хоче сказати, говорячи “це”?

Він дає тонкий натяк на різні знаки часу, котрі були заповідані в приповідках про Кінець Часів (Мт. 24; Мк. 13; Лк. 21).

1. Знак вступний: голошення Євангелії по цілому світі, “на свідчення усім народам”.

2. Знак головний: повернення євреїв до Святої Землі та Єрусалима.

3. Знаки, які заповідають повернення Ісуса: війни народів поміж собою; сильні землетруси; голод і локальні епідемії; знаки на небі; вражаючі з'яви; фальшиві Ісуси та лжепророки; переслідування.

Сумніви: війни і землетруси були завжди.

Відповідь: Однак Ісус дає нам цей знак! Наприкінці цих часів товаришуватимуть ці два

знаки, які ніколи не виступали перед цією епохою: повернення вибраного народу до обіцяної землі та голошення Доброї Новини у всіх частинах світу.

1. Знак вступний: Голошення Доброї Новини по цілій Землі

Ісус не говорив, що всі народи приймуть християнську віру, а лише те, що Добра Новина буде їм “голошена” на “свідчення”. Усі історики погоджуються з твердженням, що Євангелія досягла вже всіх регіонів світу наприкінці XIX і початку XX сторіччя.

2. Знак головний: Повернення євреїв до Єрусалима і Святої Землі

Багато текстів зі Старого Завіту заповідають цю подію.

“Я позбираю вас із-поміж народів, зберу до купи вас із тих земель, де ви порозсівані, і дам вам Ізраїльську землю” (Ез. 11,17).

Це один з багатьох прикладів... Жодна з інших спроб повернення Євреїв до Палестини, починаючи від X аж до XVIII ст., не мала успіху. Година Божа ще не надійшла. І лише з кінця XIX

ст. усвідомлення Євреями своїх нерушимої узів з своєю землею завершилося виникненням сіонізму і відбудовою Ізраїльської держави, яка офіційно повстала 15 травня 1948 року. Місто Єрусалим цілковито стало єврейським лише 7 червня 1967 року.

Це повернення євреїв до землі предків заповідає повернення Христа.

3. Безпосередні знаки, які заповідатимуть повернення Ісуса:

а) Війни народів проти інших:

“Повстане народ на народ і царство на царство...” (Лк. 21,10).

Число держав, які брали участь у війнах:

I світова війна – 16 країн;

II світова війна – 25 країн.

Кількість жертв під час цих воєн: 96 млн.

б) Землетруси

“Будуть великі землетруси...” (Лк. 21,11).

Кількість жертв від великих землетрусів:

XIX ст. – 80000 людей; XX ст. – 1538000 людей.

в) Епідемія:

“По різних місцях будуть пошесті й голод” (Лк. 21,11).

Кількість людей, ідентифікованих на СНІД:

Рік	К-ть хворих	К-ть заражених
1978	9	250
1980	85	1.500
1982	1.522	26.000
1984	12.062	240.000
1986	50.992	900.000
1988	132.976	4.000.000
1992	260.000	11.000.000
1994	1.500.000	17.000.000
1998	9.000.000	31.000.000
2000(2)	21.000.000	40.000.000

Інша небезпечна епідемія: туберкульоз

г) Природні катастрофи:

“Появи жажливі... а на землі переполох народів, стривоження шумом моря та його хвилями” (Лк. 21,11,25).

Циклони та тайфуни:

XIX ст.: 15

XX ст.: 101

XXI ст.: – найжахливіші цунамі в Індонезії та тайфун Катріна в США.

д) Голод

“... по різних місцях будуть пошесті та голод” (Лк. 21,11).

Кількість людей, які голодують на землі, з кожним десятиріччям зростає.

є) Знаки на небі

“... а з неба великі знаки будуть” (Лк. 21,11).

Їх є достатньо.

Зокрема, світляні з’яви, пов’язані з об’явленнями Марії (Фатіма, Гарабандаль, Меджугор’є).

70 тисяч людей бачило в Фатімі, 13 жовтня 1917 року, танцююче сонце.

З 25 на 26 січня 1938 року Європа і Північна Африка були освітлені невідомим світлом, про що заповідала Марія пастушкам з Фатіми. Через декілька місяців Гітлер зайняв Судети, а згодом Австрію. 6 серпня 1981 року ясновидці з Меджугор’я та жителі

цього села бачили слово “МИР”, складене з світляних літер на небі.

ж) Переслідування

“Тоді видадуть вас на муки й уб’ють вас...” (24,9).

Переслідування євреїв у XX ст.: 6 млн. жертв.

Переслідування християн у XX ст.: 10-30 млн. жертв.

з) Лжемесії

“Бо встануть лжехристи та ложні пророки...” (Мт. 24,24).

Якщо вони є кожної епохи, то в наших часах їх є дуже багато.

Матрейя – фальшивий христос Нью Йедж, народився в Індії, проживає у Лондоні. Вважає себе за втіленого через реінкарнацію Ісуса і Будду. Свого пророка, британського художника Беньяміна Гремера, він усунув у тінь.

Вернон Ховелл (Давид Каррех)

Секта Давида у Вако в Техасі. Трагічний кінець секти під час пожежі у квітні 1993 року.

Лжепророки

“Бо встануть... ложні пророки, які чинитимуть великі знаки й чуда...” (Мт. 24,24).

Лжепророки-політики:

Гітлер, Гімлер, Геббельс, Герінг, Муссоліні, Франко, Хусейн, В. Ленін, Й. Сталін, Л. Троцький (Бронштейн), Й. Брос-Тіто, Мао Цзе-дун, Ф. Кастро, Е. Чаушеску, С. Мілошевіч та інші.

Висновок

Отож, ми стаємо свідками сповнення таких великих біблійних знаків, як повернення євреїв до Ізраїлю і до Єрусалима, голошення Доброї Новини по всій землі, а також великих есхатологічних знаків, визначених Ісусом у Його промові про Кінець Часів (Мт. 24, Лк. 17 і 24, Мк. 13). Це сталося у XX ст., особливо перебіг подій прискорився в останніх десятиліттях. Звідси виникає запитання до кожного тверезого розуму, який не деформований скептицизмом і раціоналізмом: чи повернення Христа вже близьке, хоча ми ніколи не знатимемо про його точну дату?

Редакційна

Діти Непорочної

ЗОЛОТЕ ПОВІТРЯ ХРАМУ...

* * *

Золоте повітря храму –
То співає серце...
Світло так, немов цілує
Янголятко миле...

На Воскресіння

Поки мене не було – Янгол приходив
(Я підмела у кімнаті, помила сходи.
Обрусом в маки червоні стіл застелила –
Свічку не запалила...).
Поки мене не було – диво дивне вершилось –
Дерево квіткою білою та й запалилось.
Стало відтоді на світі радісно-біло –
Свічка горіла!
Поки мене не було – Янгол журився.
В світлій кімнаті притих, прихилився.
Я повернулась з дороги за серця велінням, –
На Воскресіння.
Янгола вже не було...

* * *

Я люблю свої злидні,
При мені – вервиця свята...
Просять руки невидні:
“Подайте, заради Христа...”

Просять руки, а губи –
Молитвою ледь тремтять...
Чи врятує від згуби
Бідна мати – своє дитя?

До грудей пригортає...
Блаженні убогих уста...
А під небом витає:

“Подайте, заради Христа!”

Милостині – на три дні,
А душі – веселіш...
Я люблю свої злидні:
“Подайте, подайте їй гріш!”

* * *

Плачу за Твоїм тілом
Біля хреста білого,
Біля Святої Марії,
Що із дитям зоріє.
Плачу... У травах квіти
Біло-рожевим розквітли –
Біля Святої Марії,
Що із дитям зоріє.

За монастирем світлим
Квіти у травах розквітли,
Біля хреста білого
Плачу за Твоїм тілом...

* * *

... Ще не вмію любити людей, як Ісус,
І прощати не можу навчитись,
Та пробиту долоню між люди несу,
Щоб від крові її відмити...

Кажуть в вічі мені: люди – гірше собак,
Хто це каже – сторониться люду.
На долоні моїй – найпекучіший знак,
Що знімає з душі полуду.

З чистим серцем іду до людей,
А собаки по місту блукають,
Мабуть, в кожного з нас – свій юдей, –
Тут, на площі, Любов розпинають...

Галина Скірська

ВЕЛИКИЙ ГЕРОЇЗМ МАЛЕНЬКОЇ ЛЮДИНИ

Ярослав Сухоребський, будучи важко хворим (саркома лівої ноги), тернів такі болі та муки, що їх не під силу витримати й мужнім чоловікам. Та навіть у хвилини найтяжчих нападів болю він не плакав, не кричав, а... молився, показуючи приклади християнського героїзму.

Нині духівник дитини, священник Івано-Франківської церкви Матері Божої Неустанної Помочі Леонід Григоренко збирає усі належні документи, щоб розпочати процес беатифікації (визнання святим) малолітнього мученика.

...Коли хлопчиків було півтора року, його мамі Ірині Сухоребській приснився дивний сон: наче сидить вона на зеленій галявині й ніжно пригортає Славчика до грудей. Аж раптом – побачила Богородицю, яка промовила: “Непригортай його так, бо Я прийду і заберу його у тебе...”

... Минали роки. Хлопчик ріс здоровим, добрим. Одного разу в дитсадку Славчика хтось ненароком штовхнув. Хлопчик зламав ліву ногу. Після рентгенологічного обстеження діагноз лікарів був, немов смертельний вирок: саркома. “Ні в Києві, ні в Німеччині йому допомогти не змогли. – Якраз перед поїздкою у Франкфурт-на-Майні дитина раптом захотіла... прийняла Святе Причастя”.

Навіть після курсу важкої хіміотерапії хвороба не відступила. У батьків здавали нерви,

коли у Славчика почало випадати волосся, а біль спотворював дитяче личко. Та хлопчик не плакав, не жалівся. Щодень по кілька годин молився і... заспокоював батьків. А хвороба прогресувала. На лівому коліні з’явився нарив. Потім з рани почала бити кров. З’явився другий нарив, дванадцятий... Вони постійно

**СЕМИРІЧНИЙ
ЯРОСЛАВ СУХОРЕБСЬКИЙ
З ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА,
ЯКИЙ МУЖНЬО ПРИЙНЯВ
СМЕРТЬ, МОЖЕ СТАТИ
НАЙМОЛОДШИМ СВЯТИМ
УКРАЇНИ**

кровоточили. Спочатку лікарі радили ампутувати ногу, а потім сказали, що це не допоможе. Тільки прискорить смерть. Славчик був приречений.

Сім’я переїхала до монастиря сестер Введення в храм Пресвятої Діви Марії, що в селі Великі Бірки. Тоді з усіх усюд у монастир з’їжджалися священники, монахи, щоб подивитися на цього хлопчика, який багато молився, щодень причащався, дивуючи усіх своєю мужністю та роздумами про Бога і сенс життя людини. За словами священників, це були справжні богословські сентенції, яких дитина, котра навіть не ходила до школи, просто не могла знати.

... Останні п’ять місяців життя хлопча не вставало з ліжка. Його тіло дедалі більше розпухало, утворюючи суцільну рану. Мати в розпачі питала: “Славчику, за що

ти так страждаєш?”, на що хлопчик відповідав: “Мамочко, Ісусик ще більше страждав”.

А понад рік тому хлопчика не стало. Через дві години після смерті всі пухлини зникли. На похорон дитини прийшло багато священників і сотні людей. А згодом ті люди, які знали хлопчика, почали молитися до нього, ніби до справжнього святого. “Уже є десятки листів зі свідченнями про допомогу нашого ангелика при тяжких хворобах, – каже отець Леонід. – Щоб людину проголосити святою, за церковними канонами, має минути чотири роки, аби все ретельно перевірити. Ця немічна дитина прикладом свого страждального життя на вернула до Бога й до Церкви багатьох людей, а отже, зробила те, чого, можливо, не змогли б зробити й десятки священників”.

Іменем Ярослава 26 березня названо один з трьох великих дзвонів для новозбудованої церкви Отців-Редемптористів в Івано-Франківську.

*Друкується за матеріалами
Галини Пługатор*

Від редакції:

У Страдчі Яворівського району Львівської області, на Хресній Дорозі, завершується побудова VIII стації. Скульптор Юліан Савко в образі хлопчика з чашею в руках відтворив риси юного Ярослава Сухоребського, навіть ще не знаючи про допомогу з Неба для людей цього юного заступника.

Діти Непопечної

ВЛАДИКА КИР ІВАН ХОМА

Корисною і потрібною є повна і вичерпна біографія Владика Кир Івана Хоми, написана дослідником нашої історії. Вона є пізнавальною, бо в ній ідеться про особистість – священика і єпископа, який жив і студіював, працював і ніс відповідальність, по чергово будучи підлеглим п'яти українських Владик в тяжкі часи XX століття в історії нашої Церкви і народу. Такими Владиками були: Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ – Перемиський Єпарх, Кир Іван Бучко – Архiepіскоп і Апостольський Візитатор українців у Європі, Блаженніший Йосиф Сліпий, Блаженніший Мирослав Любачівський і Блаженніший Любомир Гузар. Ці великі мужі прославилися своїми трудами. Кир Іван був їхнім учнем, очевидцем їхнього життя, подвигів і терпінь, як великих Пастирів, які провадили своє стадо через грізні хвили часу. Я, як його приятель з часів наших студій, і близький друг, що працював з ним від 1970 року аж до його смерті 2006 року, згадаю тільки найважливіші етапи його життя, свідком яких я був, про яке знав з його оповідей, зі співжиття і співпраці з ним.

Кир Іван походив зі скромної робітничої міщанської родини. Народився в місті Хирові Перемишльської Єпархії, на західних околицях Галичини, 27 листопада 1923 року. Його батько був інвалідом Першої

світової війни і працював робітником на залізниці, мав воєнну пенсію. Він міг дати освіту кільком своїм дітям і прогледувати сім'ю із семи дітей в тодішній економічно бідній Польщі. У родині панувало релігійне виховання. Завдяки дбайливій матері, її молитвам Іван з дитинства прагнув стати священиком. У своєму заповіті він просив, якщо не зможуть поховати його у Римі, біля Базиліки Св. Софії, то щоб похоронили у Хирові, біля могили мами.

Після закінчення початкової школи Іван навчається в гімназії у Перемишлі, а потім – у Сяноку, до якого було вигідніше добиратися з Хирова. Закінчивши гімназію 1942 року, за німецької окупації, вступає до Перемишльської Духовної Семінарії, де навчається до 1945 року, до кінця війни.

Ректор Семінарії і деякі радники Перемишльського Крилосу готували архіви, бібліотеку і канцелярію Єпархії для передачі новій комуністичній владі в Перемишлі, який перейшов до польської держави. Ректор вибрав Івана, щоб допомагав йому в упорядкуванні цінних документів. Деяко важливіше треба було заховати. Тоді теж передали до Варшави під опіку оо. Василіан славному мітру-корону короля Данила. Пакет з дуже важливими документами один з радників заховав у певне місце, у бібліотеці. Зробив це в

присутності семінариста Івана і сказав, щоб він запам'ятав його і, якщо буде потрібно, надалі беріг. Кир Іван часто про це згадував з вдячністю за довір'я до нього, молодого семінариста. Я вважаю, що саме тоді, коли він працював у єпархіяльному архіві та в бібліотеці зі старовинними документами, у нього зародилася думка студіювати Історію Церкви, яку він міг простежити за тими давніми документами, цісарськими і королівськими грамотами, хроніками. Пізніше, в Римі, він написав дисертацію у славному ватиканському архіві, дуже любив розповідати щось про архіви. Останні ієрейські свячення Кир Йосафат уділив 5 квітня 1945 року о. Степану Гарванку, з яким потім Іван утік через Словаччину в Рим. Ректор, який перед війною теж студіював у Римі, порадив йому їхати туди і дав важливі для такої подорожі вказівки. Не без пригод обидва подорожні долають кордон і їдуть до Пряшева. Тут зустрічаються з Кир Гойдичем, ЧСВВ,

який радить їм не здійснювати найважчу частину подорожі через Альпи пізньою осінню, а перечекати зиму у Пряшеві. Так і сталося. О. Гарванко допомагав душпастирювати, і на кілька місяців довше затримався у Пряшеві, а Іван навесні, у березні, вирушив у свою подорож до Риму. Добрий і гостинний єпископ Гойдич (святий, сповідник, пізніше його визнали Блаженим) дав йому потрібну поміч й адреси. Перед тим, як подолати Альпи, Іван зупинився в одного австрійського священика, який гостинно прийняв його і дав готовий план, як дістатись до кордону Італії, а звідти – до Риму. Заячими стежками мандрували додому групи італійців, з такою групою, не без пригод і страхів, Іван дістався до італійського села і його пароха, звідки у березні 1946 року – до Риму, до української Колегії Св. Йосафата. Описуючи цю подорож, він завжди повторював: “Мандрував я з молитвою, і провадив мене Бог...”

Його відразу прийняли в Університет Урбаніанум на перший рік богослов'я, зарахувавши йому студіювання філософії в Перемишлі. Єрейські свячення він отримав з рук Кир Івана Бучка 1949 року. Студії закінчив 1951 року докторатом з богослов'я і дисертацією про душпастирську працю Єпископа Максиміліана Риліга (+1793). Після навчання 1951 року Кир Іван Бучко бере його працювати у свою канцелярію Апостольського Візитатора для

українців в Європі, тисячі яких очікували на свій виїзд за океан. У тій канцелярії тоді з ним працював також о. Мирослав Марусин. Отець Іван додатково викладав історію Церкви в Малій Духовній Семінарії в Римі, яку провадили наші Отці Селезіани (він навчав там до 1996 року). 1959 року отримав

від Папи Івана XXIII титул папського прелата.

З виходом на волю Митрополита Йосифа Сліпого в лютому 1963 року Кир Бучко переводить о. Івана працювати до нашого Ісповідника. Отець Іван працював з Патріархом аж до його смерті 1984 року як його секретар, канцлер і член

*Фігура Ісуса Христа з Хрестом поблизу Хирова
(Старосамбірський р-н, Львівська обл.)*

Львівського Крилосу (від 1978 до 1992 року). 2 квітня 1977 року Блаженніший Йосиф висвячує його на Єпископа, 1996 року Папа Іван Павло II, підтвердивши цю хіротонію, номінує його титулярним Єпископом Патари. Блаженніший Мирослав Любачівський 1998 року призначає Кир Івана прокуратором УГК Церкви в Римі.

Кир Іван виконує різні завдання. Від 1960 до 1997 року він був секретарем УБНТ і редактором журналу "Богослов'я", від 1965 до 1999 – професором історії Церкви в УКУ та ректором УКУ від 1985 до 2001 року. Важливою його функцією було головування у Товаристві Св. Софії від 1989 до 2002 року. Все це – канцелярська праця, яку він виконував від 1946 року аж до своєї смерті, 8 лютого 2006 року. Його апостолят в Церкві не легкий і відповідальний, мало хто до цього надається. Кир Іван був слабким фізично, не міг бути проповідником, активним душпастирем, проте працював учителем – пером і умом, разом з добрим серцем.

Блаженніший Йосиф мав біля себе трьох підлеглих, ми повинні були виконувати багато обов'язків – душпастирських, навчальних, видавничих, адміністративних – і все це серед важких труднощів і перешкод, що вимагало праці понад сили. Кир Іван був ти-

хий, мовчазний, спокійний і дуже терплячий, працював з великою посвятою. Він боявся конфліктів і суперечок, завжди реалізовував свої можливості. Та найважливіше – любив свою Церкву, був у всьому відданим Блаженнішому Йосифові; перебував при ньому тоді, коли Блаженніший займався

будівництвом великих будов у Римі: Студіон, дім з церквою Св. Сергія і Вакха, будинок УКУ і Собор Св. Софії.

Владика Кир Іван залишив УГКЦ кілька поважних творів на історичну тематику. Видав майже всі твори Патріарха Йосифа, написав багато наукових статей. Жив у важкі роки нашої Церкви на еміграції і в Україні, це був період боротьби

за статус помісности нашої Церкви в поселеннях і в Україні. Хоча вона звільнилася від місцевих латинських єпископів, були потрібні великі зусилля для об'єднання всього нашого єпископату в синодальній інституції, а не в конференціях, які нічого творчого не давали, як писав про це один наш богослов: "Навіть, якщо ці ієрархи ще зійдуться разом, як це мало місце в 1959 році в Римі, і цей збір назвуть конференцією, такий збір уже не являє собою видимого знаку єдності Помісної Церкви, а тільки симуляцію чогось, що перестало існувати". І ще старання отримати для нашої Церкви титул Патріаршої з Патріархом і з його правами, які мав Львівський Митрополит і Верховний Архієпископ, і права ці законно переніс Рим до відновленої Галицької Митрополії з Києва у 1807 році.

Всі ці роки були повнені тими проблемами. Їх якоюсь мірою вирішено з нашим виходом на волю в 1991 році, але як важко було нести малій горстці людей цей хрест разом із Блаженнішим Йосифом... При тому була терпелива особа Кир Івана Хоми. Це і підірвало його здоров'я. Заснув вічним сном у лікарні після тритижневої агонії, 3 лютого 2006 року. Він умів терпіти...

Вічна йому пам'ять!

о.-д-р Іван Музичка

Діти Непорочної

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Знову пишу до вас листа (хоч і не “писар”). Чому? – Бо мовчати вже не можу, не маю права. Хоча б тому, що ношу ім’я Роман... Я не проводив соціологічних опитувань, але здається, що всі люди на землі знають, коли в мене іменини (1 грудня). І, одночасно, далеко не кожен мій тезка знає, ким був святий Роман. Коротко розповім про нього. Це відбувалося в II ст. Групу послідовників Христа тортурами змушували вклонитися ідолам. Деякі з християн уже були готові зректися святої віри, щоб уникнути катувань. Саме тоді “підняв свій голос” Роман: “Люди! Будьте вірними Христові докінця!” За це його хотіли спалити живцем, але несподівана злива погасила вогонь. Тоді йому *вирвали язык*. Це зовсім не засмутило Романа. Він і далі виразно взивав до людей: “З Христом – докінця!” Кати кинули його до в’язниці й там замордували.

Утім, є ще один Роман, про якого теперішні християни знають ще менше (хоч у багатьох храмах його ікона є на північних (паламарських) дверях іконостасу). Роман Сладкоспівець палав ревною любов’ю до Бога і до Пресвятої Богородиці, проте, не володіючи особливими талантами, працював паламарем у храмі св. Софії в Царгороді. Часто терпів зневаги від хористів, які вважали, що виконують службу більшу і почеснішу, а платню одержують таку ж саму. Цитую з “життя святих”: “Роман покірно зніс той прилюдний сором, а коли вернувся додому, то впав хрестом на землю і довго молився до Пресвятої Діви Марії”. І Пречиста (з’явившись йому в сні) “...обдарувала його надзвичайним розумінням найглибших Таїнств св. Христової віри... Згодом Євтимій висвятив Романа на диякона. Роман написав *понад тисячу* високопоетичних тропарів, кондаків, стихирів та інших церковних пісень”. Отож, сьогодні у небі прославляє Творця чудовий дует Романів. Не знаю, чого маю більше: мужності чи нахабства (іза незчисленних гріхів), але дуже-дуже хочу приєднатися до них й утворити тріо. Не спішіть обзивати мене меркантильним, бо молюся, щоб усі Романи і Романни долучилися до цього небесного хору (і Марічки, й Івани, і... *кожна* душа

на Землі). Тому як без’язикий пишу, як сладкоспівець співаю: “Відречіться, люди, ідолів, та прославте Бога (кожною миттю свого життя)”.

Та існує ще одна причина, яка спонукає мене до “писанини”. Я одержую по телефону відгуки на статтю “Серце за серце”. Яка ж це неймовірна радість і чути, і відчувати споріднену душу, яка дякує, любить і прославляє Творця. Утім, одночасно і сумно (постарайтеся мене зрозуміти), бо дзвонять люди, яким “я не гідний розв’язати шнурочки на їхньому взутті”, це ж мені у них потрібно вчитися. Я ж з нетерпінням чекаю приблизно таких повідомлень: “Прочитав журнал, і кинув курити”, “Прочитав, і побіг до Престолу Ісуса по золоту корону, перед цим скинувши в сповідальниці речі...” Якщо з Вами щось таке відбулося, негайно дзвоніть: 293-52-48, Роман (дружина Галина, син Олег).

А тепер пропоную кілька тем для роздумів, хай кожен “зважить”: це – ідол чи дар Божий?

Роздуми про свято

Мені боляче, коли чую привітання: “З Новим роком та Різдвом Христовим!” Чисто полюдськи (з математичним мисленням) можна зрозуміти: 1 січня – Новий рік, а 7 січня – Різдво Христове. Утім, чому наша “вища” освіта затьмарює наш християнський розум? Ставити в один ряд “Божий дар і яєчню”?! Що дає людству новий рік?.. А що спричинило Втілення Бога-Сина?! Якщо лише привід відкрити пляшку спиртного і потім побавитись, то..? (Сатана знає, як возвеличити пусте, применшити безвартісне і розчинити те, що Боже).

З ласки Божої моя сім’я і я дожили до нового 2006-го. І ось очікуваний сигнал годинника... Серце “вискакувало” з грудей від радості, коли в цю мить пролунало натхнення: “Благословенне царство Отця, і Сина, і Святого Духа нині і повсякчас, і на віки віків”. У храмі св. Йосафата на Замарстинівській почалася Божественна Літургія. Уявляєте, цілий Львів потопав в морі вогнів, дикої стрілянини, банальних привітань, пожадлих мрій і безумних фантазій, а тут, у цьому Ковчезі, так спокійно, так урочисто...

Діти Непорочної

Священик виголосив чудову проповідь, але і він (на мою думку) занадто лояльно поставився до “святкування”, яке відбулося поза храмом, кажучи, що не вважає це гріхом. Потрібно порозважати: чи стрілянина є гріхом, чи ні?.. Усі бачать кольорові спалахи, які розривають небеса і тішаються, але чи чують сморід сірки після вибухів?! Ще може гріха не було б, якщо б ті, “дяді”, які виготовляють і продають ці петарди, ракетниці, лопушки, всі зароблені гроші витрачали на діла милосердя. Проте і за таких обставин, усе ж ліпше зайнятися благочестивішим бізнесом.

Роздуми про здоров'я

Здається, що ця тема в теперішній час є найважливішою. Правда, “гроші, жінки і слава” ставлять в один ряд зі здоров'ям, але коли його немає, тоді й ці речі переважно стають другорядними. Про що запитують люди при зустрічі? Як починається кожен тост чи побажання?.. За здоров'я!!!

За прожитих 45 років я кілька разів проходив загальний медогляд. Приємно було чути, коли окуліст казав: “Зір – як в орла”, лор: “Нюх і слух, як в лисиці”, кардіолог: “Серце, як в оленя” (Звісно, жартую: хіба Тарзан житиме в бетонній клітці на асфальті під кислотними дощами?). Утім, недавно (4 роки тому), я потрапив на незвичний медогляд, на прийом до Головного Лікаря. Після цих відвідин моє ставлення до свого здоров'я дуже змінилося. Судіть самі. Я почав молитися приблизно так: “Боже мій, Царю! Якщо мої очі не здатні бачити Тебе, для чого мені такі очі? Хай стану незрячим! Якщо мої вуха не здатні чути Твій голос, навіщо мені ці вуха? Хай оглухну! Коли серце моє не горить вогнем любові до Тебе, чи потрібне мені гранітне серце? Коли мозок мій не спроможний розуміти Твоєї волі, чи не краще бути мені безумцем? Якщо руки не вміють чинити діл милосердя, ноги не знають дороги до храму Твого, якщо язик не повертається сказати: “Слава Ісусу Христу!”, а лише “гей, наливайте повнії чари..?”... Краще бути мені паралітиком!

Для чого все це пишу? Бо для багатьох людей їхнє здоров'я перетворилося на ідола, золотого тельця. Що я пропоную? Нічого нового, лише те, до чого закликав святий апостол Яків: “Чи страждає хто з вас? Хай молиться! Чи тішиться

хтось (має здоров'ячко “нівроку”)? Хай співає псалми! Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і щоб помолилися над ним, намастивши його оливою в Господнє ім'я, і молитва віри оздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він учинив гріхи, то вони йому простяться”. На жаль, багато людей цього ніколи не чули, багато – не розуміють, але найгірше – коли цим нехтують. Звичайно, “що ж той апостол міг знати ще 2000 років тому, крім оливи?” А зараз є комп'ютери, цілющі пілюлі, професура, курорти, профілакторії, сотні оздоровчих методик і дієт (список можна продовжити ще на дві сторінки). Ні, я абсолютно не хочу заперечити необхідності й важливості всіх цих речей, але при умові, що вони не замінюють собою Бога. Бо як, наприклад, назвати дійство, коли безбожний (тобто такий, який не приймає Ісуса до свого єства в святій Тайні Євхаристії або й взагалі не хрещений) професор-хірург оперує безбожного пацієнта? Це справжнє ідіолопоклонство! Ісус сказав чітко: “Без Мене ви нічого доброго чинити не можете”. Отож, Ви захворіли і збираєтеся до лікарні? Зайдіть спочатку до Ісуса (якщо це неможливо, хоча б подумки зверніться до Нього) і візьміть “скерування” (благословення). До Вас прийшов хворий – і Ви бажаєте його полікувати? Підійдіть спочатку до Ісуса і попросіть на це Його дозволу (благословення).

На одній з “Хресних Доріг”, які проводить отець Василь Мендрунь, ЧСВВ (у Львові, на Високому Замку, в 1-у неділю місяця о 13 год. 30 хв. і в Крехові в останню неділю місяця, о 13.00, крім зимових місяців), мене вразила повчальна розповідь. В одного ієромонаха катастрофічно падав зір. Йому загрожувала сліпота. Якось до його келії прийшли брати, щоб розрадити його і помолитися про його оздоровлення. Отець радо зустрів їх і весело промовив: “Браття, помоліться за мене Господеві. Може, з ласки Божої, я ще й оглухну! Тоді зможу цілковито служити лише Творцеві!!!” Про отця Василя і Хресні Дороги згадав не випадково. Там – велика потуга Божої Любові й Мудрості, там – панує Дух молитви. Якщо вже моя мама (затятий “свідок Єгови”) на III стадії почала хреститися і цілувати Розп'яття, а вкінці Хресної Дороги цілком свідомо приступила до святих Тайн Сповіді і Причастя, то,

гадаю, не потрібно щось пояснювати. Правда, не встояла мама: страшні нічні видіння налякали її, і вона знову опинилася в компанії “свідків”.

А тому уклінно прошу: помоліться за отця Василя Мендруня, а в його особі – за монахів та монахинь усіх чинів... усіх священників, та прийдіть на Хресну Дорогу. А ще благаю: попросіть у Небесної Матінки заступництва для моєї мами Ганни, а в її особі – за всіх сектантів. Хай Боже Милосердя зніме сліпоту з їхніх сердець. Адже ми – Діти Непорочної!!!

Передбачаю, що розпочнуться такі дискусії: “Знаю одного лікаря, що хоч у Бога не вірить, але руки має “золоті” і серце, як у Прометея, і чеснотами перевершить десяткох монахів”. Так, це чудово, що є такі, але якщо не усвідомлять, що “всякий звершений дар з висоти є, сходячи від Тебе, Отця світла...”, то гріш їм ціна. Людина не має абсолютно нічого, чого б не дав їй Творець.

Слава навіки Богу!!!

*З повагою, Роман К.
м. Львів, вул. Миколайчука, 30 кв. 30*

**Слава Ісусу Христу, дорога редакція
улюбленого журналу “Діти Непорочної”!**

Щиро дякую Вам, що в попередньому номері журналу Ви надрукували мої фотографії та малюнки.

Звичайно, я пишу цього листа не для друку, а радше для просвітлення свого незнання. Стараюсь читати релігійну літературу, особливо про душі в чистилищі, які, проживши довге чи коротке, грішне чи праведне життя, сплачують данину Божій Справедливості. Мене охопив жах, коли я прочитала в газеті, що “душі страчених діточок ніколи Божого Царства не побачать”.

Невже за нерозсудливий гріх своєї матері безневинна душа ненародженої дитини приречена на вічне пекло? Не можу повірити! Чи є якісь способи відмолювати душечки всіх страчених діточок? Чи можна наймати за них Служби Божі та Григор’янки? Недавно в “Експресі” я прочитала, що українські жінки з початку року зробили понад 400 тисяч абортів!!! Куди йдуть ці душечки? Де вони перебувають? Яким способом полегшити їхні страждання?

Дещо давніше в “Новій зорі” було вміщено повідомлення, що Папа Римський Іван Павло II

перед смертю дав розпорядження уточнити, де перебувають душі страчених діточок. Як це розуміти? Чи не могли б Ви надрукувати в журналі статтю на таку тему, можливо, вона сприятиме відверненню від гріха дітовбивства або викличе бажання спокути в тих, хто вже скоїв цей гріх? І чому в гріху страти дитини завжди звинувачують матір, невже чоловік і лікарі, які перетворюють переривання вагітності в бізнес, не причетні до цього і не повинні нести покарання? Прошу редакційну колегію пролити світло на цю проблему.

А ще я зауважила, що в журналі “Діти Непорочної” часто друкують образи художника Йосифа Терелі. В одній з передач “Давні пророцтва” я бачила сюжет про нього, про те, що йому являлась Матір Божа, і що він є нашим українським пророком, зараз проживає в Торонто. Чи не могли б Ви надрукувати статтю про Йосифа Терелі, його життя, пророцтва: можливо є якісь особливі передбачення для нас, українців, якщо він з нашого роду?

Коли отримувеш суперечливу інформацію, виникає бажання знати істину. Коли я прочитала “Господнє попередження”, куплене в Святому місці, через деякий час у газеті “Нова Зоря” надрукували, що це – фальшивка і читати це неможливо! Але ж ця книжка написана про третю пересторогу Пречистої Діви Марії, Яка являлась у Фатімі 1917 року. Прочитавши книжку, багато віруючих було просто в паніці, а багато стало ревнішими християнами. Утім це – правда, і ми стоїмо на порозі тієї трьохденної пітьми (в деяких книжках – восьмиденної), яку багато Святих бачили у своїх видіннях. Я розумію, що до цих днів треба бути готовими духовно, але ж є і матеріальний аспект: треба мати в хаті стрітенську свічку, свячені оцет і воду, продукти, “біля вхідних дверей з середини має бути Розп’яття, образок св. Антонія, і має висіти медалік Непорочного Зачаття...”, вікна й двері забити чорною (в інших виданнях – білою) тканиною.

Напишіть, будь ласка, як нам, простим смертним, треба готуватися до цих днів, які неминуче незабаром наступлять?

Вибачте, що в моєму листі багато прохань і питань. Просто хочу отримати таку відповідь, щоб не виникали вже ніякі сумніви. Якщо Ваша

Діти Непорочної

милість та Божа Воля, то надрукуйте, будь ласка, щиро буду Вам вдячна. На цьому бувайте здорові, бажаю Вам плідної праці, Божого благословення та вдячного читача!

Слава Ісусу Христу.

З повагою, Оксана К.

Відповіді на запитання

У наш час кількість різноманітних об'явлень дуже зросла. Для багатьох християн це інколи стає каменем спотикання. Як же ж тут бути? Хочемо, насамперед, нагадати нашим читачам, що "Послання з Неба" (№1, 2006), опубліковані в нашому часописі, є суцього приватними.

Св. Апостол Іван подає нам таку вказівку з цього приводу: "Любі, не кожному духові вірте, а випробовуйте духів, чи вони від Бога, – багато лжепророків прийшло на світ" (1 Ів. 4, 1). До розпізнання духів, які діють у людині та через людину, закликає нас також й апостол Павло, який стверджує, що людина може промовляти під натхненням Святого Духа або злого духа. Він повчає: "Тому вам заявляю: Ніхто, говоривши під впливом Духа Божого, не скаже анафемі на Ісуса, і ніхто не може назвати Ісуса Господом, як тільки через Святого Духа" (1 Кор. 12, 3).

Апостол називає також дар розпізнання духів (пор. 1 Кор. 1, 10), за посередництвом котрого Святий Дух допомагає нам зорієнтуватися, чийм знаряддям стає людина і кому вона підпорядковується.

Про дар розпізнання духів потрібно багато молитися, щоб не розгубитися в морі різних правдивих і неправдивих об'явлень.

Отож коротко перелічимо, що потрібно робити для розпізнання правдивості чи неправдивості об'явлень:

– Насамперед, потрібно звизвати Святого Духа і особливо наполегливо просити Його про уділення нам дару розпізнання.

– Слід серйозно і детально вчитуватися в самі послання та аналізувати їх. Пам'ятаймо, що не потрібно оцінювати правдивість чи неправдивість самих об'явлень, опираючись лише на оцінку самих місць з'яв, поведінку людей, різних надзвичайних знаків і тощо.

– Слід застановитися над тим, яким є дух об'явлення.

– Якщо послання дійсно походять від Бога, то в них обов'язково проявиться дух любові, милосердя, справедливості, миру та надії.

– Якщо послання походять від злого духа, то в них відчуватиметься тривога, неспокій, страх, знеохочення, наприклад: вимагатиметься здійснення надлюдських справ, а не переміна серця і поглиблення любові.

– Важливою ознакою правдивого об'явлення є те, що воно перевищує інтелект самого візонера.

Необхідно завжди пам'ятати, що по плодах завжди можна розпізнати, що – від Бога, а що – від диявола. Те, що від Бога, завжди породжує мир, злагоду, спокій, смиренність, єдність. Те, що від диявола, – гордість, пиха, марнославство, неспокій, розбрат, поділ, ненависть, бажання відокремитися, вивищитися над ближніми...

– Правдиве об'явлення завжди узгоджується з духом Євангелії, наукою Церкви і Папи.

– Неправдиве ніколи не відповідатиме науці Церкви, Папи, духові Св. Письма.

– Фальшиві об'явлення завжди прагнуть ввести людину в блуд, спонукають її до безплідного активізму, формальної молитви, фарисейської моральності, зовнішньої обрядовості у побожних практиках, вони використовують духовний шантаж, залякують карами. Такі об'явлення узалежнені від однієї особи – візонера чи провідника. Наприклад: якщо відійдете від тієї особи, то не спасетеся; лише в цьому місці відправляється правдива Служба Божа, і лише тут правдиве Причастя тощо.

Отже, фальшиві об'явлення, фальшиві візнери й провідники породжують страх, щоб людина не мала відваги відвернутися від них.

– Особливо фальшиві послання та візнери намагаються породити страх перед "знищеною" Церквою через II Ватиканський Собор і реформи, заапробовані Папою. Таким чином, ці фальшиві послання та візнери викликають у людей сумніви в правдивості та слушності постанов, котрі приймає Папа; породжують внутрішні поділи у парафіях. Нерідко особа Папи піддається висміюванню, підривається його авторитет. Згадаймо, хоча б, як часто піддавалися критиці, висміюванню благодійні вчинки Папи Івана Павла II...

Продовження у наступному номері

“Пам'ятка з Святої Місії”

Уклали бл. Миколай Чарнецький, о. Йосиф Схрейверс.

Релігійне видавництво “Добра книжка”, с.784, Львів, 2006р.

“Книги – морська глибина.

Хто в них пірне аж до дна,

Той хоч і труду мав досить,

Дивнії перли виносить” (І.Я. Франко).

Саме такі “дивнії перли католицького духу” сховані у цьому молитовнику, укладеному бл. Миколаєм Чарнецьким та першим Протоігуменом Чину Найсвятішого Избавителя о. Йосифом Схрейверсом. Щасливими були ті християни, які, незважаючи на всі лихоліття історії, зуміли зберегти цей передвоєнний молитовник. Саме у ньому кожна віруюча людина може віднайти усе те, що складає красу католицької віри, а саме: плекання в собі любові до Христових Ран, Євхаристійного Ісуса та Його Серця, Його Страстей і Муки, до Пресвятої Диви Марії, св. Йосифа, до глибоких розважань про сенс життя людини на землі, про смерть і вічність...

У видавництві “Добра книжка” вийшла друком друга частина книги “Годинник страстей. Книга II”. Його авторка – відома італійська візіонерка Луїза Піккаррета, жінка, яка 60 років прожила тільки на Святому Причасті.

24 години страстей – це зізнання Господеві у любові, таке глибоке співпереживання з Ним, що здається, ніби вже не вона живе, а Ісус, Який творить у ній диво Любові. Авторка, з вісімнадцяти літ була прикута до ліжка, називала себе Маленькою донькою Божої Волі й записала 36 томів прекрасних книг від Божественного Спасителя.

АНОНС

Наступний номер нашого часопису буде присвячений Подячному Хресному Ходу з місійним хрестом по всіх столицях світу, який вже розпочався від храмів різних конфесій усіх обласних центрів України. Він присвячений двотисячоліттю мученицької Смерті й Світлому Воскресінню Ісуса Христа – як Подяка Господу Богу за наше спасіння.